ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 435 | Τιμᾶται λεπτῶν 10 | ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 28 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1889

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, ταχυδρομικῶν νομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρου Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν *Χαρ. Ἀντίνου*. — *Βσεβολὸδ Κρεστόβσκη* : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρασις *Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου*. — *Ἰωακεὶμ Βαλαβάνη* : ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡᾷ ΑΣΙᾷ. — ΤΟ ΠΑΡΟΝ ... ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ, διήγημα κατὰ τὸ γαλλικόν.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ ἐκκύβευσις τοῦ ἡμετέρου **Λαχείου Βιβλίων**, ἥτις εἶχε προκηρυχθῆ διὰ τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀναβάλλεται μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1890, καθ' ἣν ἡμέραν θὰ παραδοθῶσι καὶ τὰ κέρδη. Τοῦτο ἀναγκαζόμεθα νὰ πράξωμεν ὡς ἐκ τῆς καθυστερήσεως τῆς συνδρομῆς ὀλίγων εἰσέτι συνδρομητῶν ἡμῶν πρὸ πάντων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ λοιποῖς περιχώροις τῆς Αἰγύπτου, τοὺς ὁποίους μάλιστα, παρακαλοῦμεν νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν ἐξόφλησιν τῶν λαχειοφόρων ἀποδείξεών των — δι' αἰγυπτιακῶν γραμματοσήμων ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει, εἴτε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν, εἴτε πρὸς τὸν γενικὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πράκτορα ἡμῶν κ. Π. Γριτζάνην — χάριν τῶν ἄλλων, οἵτινες ἐπλήρωσαν ἤδη καὶ ἀξιοῦσι ταχεῖαν τὴν ἐκκύβευσιν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τοὺς ἐν Ἀθήναις κκ. Συνδρομητὰς ἡμῶν.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Πλεμὸν ἐβάδιζεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ *Νίβ*, ἐκπληττόμενος καὶ ὀπωσοῦν συστελλόμενος διὰ τὴν ἀργίαν ἐκείνην τὴν διαδεχθεῖσαν τὸν πολυτάραχον βίον, ὃν ἐπὶ ἓξ ἤδη μῆνας διήνυσεν. Πρωΐαν τινὰ ὁ θεραπεύσας αὐτὸν ἰατρὸς τοῦ εἶπε :

— Φίλτατε ὑποπλοίαρχε, ἠξεύρετε ὅτι τὴν ἐγλυτώσετε εὐθηνά ;

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἐμειδίασε μελαγχολικῶς.

— Χάρις εἰς τὴν ἐξαίρετον θεραπείαν σας, ἰατρέ.

— Μπᾶ ! ἐγὼ ἔκαμα ὅ,τι ἠμποροῦσα, ἀλλὰ ἤμουν τυχηρός.

— Ἂν σᾶς ἀρέσκῃ ν' ἀποκαλῆτε τύχην τὴν μάθησίν σας καὶ τὴν ἀφοσίωσιν, ἐγὼ δὲν συμφωνῶ.

Ὁ ἰατρὸς ἔσεισε τὴν κεφαλήν.

— Μὴ εἰπῆτε τίποτε περὶ ἐμοῦ, σᾶς παρακαλῶ. Ἤθελα νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ὑπάρχουν συμπτώσεις ἀληθῶς θαυμασταί. Εἰξεύρετε τίνος ἕνεκα παρεξέκλινεν ἡ σφαῖρα ἥτις ἤρχετο κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν καρδίαν σας ;

— Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Πλεμόν, ὅστις μηχανικῶς ἔψαυσεν εἰς τὰ θυλάκια τῆς στολῆς του.

— Μὴ τὸ ἀναζητῆτε ἐκεῖ, ἰδοὺ αὐτό : ἓν μετάλλιον καὶ μία δέσμη ἐπιστολῶν.

Καὶ ἔτεινε πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν δέσμην ἐπιστολῶν συντεθλασμένων, κιτρίνισάντων, ἐφ' ὧν διὰ ταινίας κυανῆς μεταξίνης προσηρμόζετο μετάλλιον περικλεῖον μίαν φωτογραφίαν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ τραυματίου ἐπλήσθησαν δακρύων.

— Μῆτέρ μου ! ἐψιθύρισε, καλὴ καὶ ἀγαθή μου μῆτερ ! μ' ἐνεθυμήθης ἀπὸ τὸν οὐρανόν, καθὼς καὶ *ἐκείνη*! προσέθηκε μετὰ στεναγμοῦ.

Η'

Ἀλλὰ δὲν ἐπέπρωτο νὰ ἐπανέλθῃ διὰ τοῦ *Νὶβ* εἰς Γαλλίαν ὁ ὑποπλοίαρχος Φριδερῖκος Πλεμόν.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ Ὀκτωβρίου ὁ ἀξιωματικός, ὅστις εἶχε σχεδὸν ἐντελῶς ἀναρρώσει, προσεκλήθη παρὰ τοῦ ναυάρχου.

— Ὑποπλοίαρχε, εἶπεν αὐτῷ, ἠθέλησα αὐτοπροσώπως νὰ σᾶς ἀνακοινώσω τὴν ἐπικύρωσιν τῆς τιμῆς, ἣν δι' ὑμᾶς ἐπεζήτησα. Τηλεγράφημα ἐκ Γαλλίας μοὶ ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ βουλὴ ἐψήφισεν ὁμοθύμως τὸ νομοσχέδιον περὶ ἀμοιβῆς τῶν ἀξιωματικῶν, ναυτῶν καὶ στρατιωτῶν τοῦ ἐνταῦθα στρατιωτικοῦ σώματος. Σᾶς ἀπενεμήθη τὸ παράσημον τῶν ἱππότων τοῦ Λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

— Ναύαρχε, ἀπήντησεν ὁ Πλεμὸν λίαν συγκεκινημένος, δὲν δύναμαι νὰ ἀγαπήσω περισσότερον ἀφ' ὅτι ἀγαπῶ τὴν πατρίδα μου διὰ τὴν τιμήν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἀπονέμει· ἀλλ' οἵαν εὐγνωμοσύνην ὀφείλω πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ἐπεζήτησε δι' ἐμὲ τὴν τοιαύτην τιμήν ! Ἐπιτρέψατέ μοι μόνον νὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν μίαν τελευταίαν χάριν, νὰ διατηρήσω δηλαδὴ τὸ παράσημον, ὅπερ ἀνηρτήθη ἐπὶ τοῦ εὐγενοῦς ὑμῶν στήθους πρὶν κοσμήσῃ τὸ ἰδικόν μου.

Ὁ Κουρμπὲ ἐσίγησε πρὸς στιγμήν. Ἡ ἁγνὴ ἐκείνη ἔκφρασις τῆς ἀγνωμοσύνης τὸν συνεκίνει σφόδρα. Ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν νέον.

— Ἔστω, εἶπεν, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ζητῶ παρ' ὑμῶν ἓν ἀντάλλαγμα. Ἡ θερινὴ ἐποχὴ παρέρχεται ἤδη καὶ δὲν θὰ βραδύνωσιν αἱ ἐπικουρίαι, τὰς ὁποίας ἐζήτησα. Δι' αὐτῶν ἐλπίζω ὅτι θὰ δυνηθῶ νὰ ἐπιχειρήσω σοβαρόν τι κατὰ τῶν καταράτων αὐτῶν ὀχυρωμάτων, τὰ ὁποῖα τὰ τηλεβόλα μας δὲν δύνανται νὰ βλάψωσιν. Ἔχω ἀνάγκην ἀνδρῶν ἀποφασιστικῶν καὶ ἱκανῶν. Εἷς τῶν ὑπασπιστῶν μου ἐπιστρέφει εἰς Γαλλίαν διὰ λόγους ὑγείας. Σᾶς προτείνω νὰ τὸν ἀντικαταστήσητε.

Βεβαίως ἡ ἐλπὶς τοῦ νὰ ἐπανίδῃ τὴν Γαλλίαν εἶχε βαυκαλίσει πρὸς στιγμὴν τὸν Πλεμόν. Ἀλλὰ δὲν προέβλεπεν αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Νὰ γείνῃ ὑπασπιστὴς τοῦ Κουρμπέ, δηλαδὴ τοῦ ἐνδοξοτάτου τῶν ναυτικῶν, τῶν ἀναφανέντων κατὰ τὸ διαρρεῦσαν κατὰ τὴν ἤτταν τῆς Γαλλίας δεκαπενταετὲς διάστημα, ἦτο θέσις, ἣν πᾶς ἀξιωματικὸς μετὰ προθυμίας θὰ ἔσπευδε νὰ καταλάβῃ.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἀνέλαβεν ὑπη-

ρεσίαν ἐπὶ τοῦ *Βαγιάρδου*. Ὁ βίος του εὑρέθη ἀναμεμιγμένος μετὰ τοῦ βίου τοῦ μεγάλου ναυτικοῦ. Ἠδύνατο νὰ τὸν βλέπῃ κατὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, ν' ἀκούῃ τὰ σχέδιά του, νὰ διακρίνῃ ἐνίοτε τὴν ἀστραπὴν τοῦ βλέμματός του νὰ γείνῃ ὁ ἐξ ἀπορρήτων τῶν τολμηροτάτων αὐτοῦ σκέψεων.

Καὶ ἡ περίοδος τῶν δοκιμασιῶν δὲν εἶχεν εἰσέτι λήξει. Τὴν 2 Ὀκτωβρίου τὸ πῦρ τοῦ στόλου ἐν Κὲ-Λοὺγκ καὶ ἐν Τὰμ Σουὶ κατέστησε τοὺς Γάλλους κυρίους τῶν δύο τούτων πόλεων. Ἀλλ' ἡ ἐπιτυχία αὕτη ἦτο μετρία. Διὰ νὰ μὴ χαρακτηρισθῇ ἡ πρᾶξίς των ὡς ἀνωφελὴς ἐπίδειξις ὤφειλον νὰ κυριεύσωσι τὸ ποθητὸν ἐχέγγυον, τὰ διάσημα ἀνθρακωρυχεῖα, πέριξ δὲ αὐτῶν οἱ Σῖναι εἶχον ἀνεγείρει εἰς τὰ πλησιόχωρα ὑψώματα φοβερὰ ὀχυρωματικὰ ἔργα.

Ὁ ὅρμος τοῦ Κὲ-Λοὺγκ ὡς καὶ ὁ τοῦ Τὰμ-Σουὶ διαιρεῖται εἰς δύο κολπίσκους ἀνίσους. Εἰς τὸν πρῶτον, προσιτὸν καὶ εἰς πλοῖα μεγίστης ὁλκῆς, ἐγένετο δυνατὴ ἡ ἀποβίβασις, πρὸς τούτοις δὲ τὰ θωρηκτὰ ἠδυνήθησαν νὰ βάλλωσι διαρκῶς καὶ τακτικῶς κατὰ τῆς πόλεως. Ὁ δεύτερος, ἦτο προσιτὸς μόνον εἰς τὰ ἀγγελιαφόρα καὶ τὰς κανονιοφόρους, ἀλλ' αἱ τελευταῖαι, καὶ ἰδίως ὁ *Πέλεκυς* καὶ τὸ *Ρόπαλον* ἠδυνήθησαν νὰ πλησιάσωσιν εἰς τὸ παράλιον καὶ νὰ κεραυνοβολήσωσι τὰς γραμμὰς τῶν πολιορκουμένων. Χάρις μάλιστα εἰς τὴν ἐπιθετικὴν ταύτην κίνησιν τὰ γαλλικὰ στρατεύματα ἐκυρίευσαν καὶ τὰς δύο πόλεις.

Ἀλλ' ἐνταῦθα ἤρχισαν αἱ δυσκολίαι. Ὁ ναύαρχος εἶχε μόνον χιλίους περίπου ἄνδρας ὑπὸ τὰς διαταγάς του, ἐνῷ οἱ Σῖναι, διοικούμενοι ὑπὸ τῶν στρατηγῶν των Μὶγκ-Σουάν, Λὶ καὶ Σὰν-Καὶ-Βὸ καὶ συμποσούμενοι εἰς δεκαπεντακισχιλίους ἄνδρας, ἔχοντες εὐρωπαϊκὸν ὁπλισμὸν καὶ ὁδηγουμένους ἴσως ὑπὸ ἀξιωματικῶν καὶ μηχανικῶν γερμανῶν, ἡτοιμάζοντο ν' ἀντιτάξωσι κρατερὰν ἄμυναν.

Τὴν 21 Νοεμβρίου εὑρίσκοντο εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον. Ἐπίσης καὶ κατὰ τὴν 1 Δεκεμβρίου. Μεγάλη ἀποθάρρυνσις ἐβάρυνε πᾶσαν θέλησιν, ὁ δὲ ναύαρχος ᾐσθάνετο ἑαυτὸν ἀνίκανον νὰ παλαίσῃ κατὰ τῆς δηλητηριώδους ἐπιδράσεως τῆς νοσταλγίας καὶ τῆς ἀθυμίας. Ἡ Γαλλία λοιπὸν ἐλησμόνει τὰ τέκνα της;

Χάρις εἰς τὴν αὐστηρὰν ἐπιτήρησιν τῆς ἀκτῆς οὐδὲν ὕποπτον πλοῖον ἠδύνατο νὰ διαρρήξῃ τὸν ἀποκλεισμόν. Τρία τοιαῦτα, φέροντα σημαίας ξένων δυνάμεων, συνελήφθησαν, ἄνευ προηγουμένης εἰδοποιήσεως, διότι ὁ ναύαρχος ὑπώπτευσεν ὅτι ἐνήργουν πολεμικὸν λαθρεμπόριον. Αἱ ὑπόνοιαι ἦσαν βάσιμοι. Τὸ πρῶτον περιεῖχε πυρίτιδα καὶ πυροβόλα, τὰ δὲ δύο ἄλλα ζωοτροφίας καὶ παντοειδῆ πολεμοφόδια.

Ἂν καὶ ὑπῆρχον μερικαὶ ὑπόνοιαι, οὐχ' ἧττον ἄκρα ἐνεποίησεν ἔκπληξιν τὸ γεγονὸς ὅτι πάντες οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν συλληθέντων πλοίων ἦσαν Γερμανοὶ τὸ ἔθνος καὶ τὴν γλῶσσαν. Ὁ ἐχθρὸς τοῦ 1870 οὐδεμίαν παραμένει εὐκαιρίαν ὅπως καταπολεμήσῃ τὴν Γαλλίαν. Τὸν ἀνεύρισκον ἐκεῖ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τῆς Σινικῆς, ὅπως τὸν εἶχον συναντήσει πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς λεηλατουμένης καὶ τεταπεινωμένης πατρίδος.

Ὁ ναύαρχος δὲν τοὺς μετεχειρίσθη ὡς αἰχμαλώτους. Ἐν τούτοις, χρώμενος τῷ ἀπολύτῳ αὐτοῦ δικαιώματι, τοὺς ἐκράτησεν ὑπὸ ἐπιτήρησιν, περιορισθείς, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας των νὰ καταβυθίσῃ τὰ λαθρεμπορικὰ πλοῖα.

Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου τούτου τῆς δικαιοσύνης, ἐδέησε νὰ ἐπισπεύσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ζωηρότερον τὴν ὁριστικὴν ἐνέργειαν κατὰ τῶν ἐχθρικῶν ὀχυρωμάτων.

Οἱ Σῖναι εἶχον ἑτοιμασθῆ ν' ἀντιταχθῶσιν ἐρρωμένως κατὰ τῶν Γάλλων.

Ἐγένετο ἀνάγκη νὰ συναφθῶσι πολλαὶ κατὰ σειρὰν συμπλοκαί, ὅπως περιορισθῶσιν οἱ ἐχθροὶ εἰς τὴν γραμμὴν τῶν ὀχυρωμάτων των.

Τὴν 2 Δεκεμβρίου, χρονολογίαν ἣν ἡ Γαλλία καλῶς γινώσκει, ὁ Πλεμὸν ἔσχε εὐκαιρίαν νὰ ἴδῃ τοὺς κιτρινοπροσώπους ἐχθρούς.

— Κύριοι, εἶχεν εἴπει ὁ ναύαρχος πρὸς τὸ ἐπιτελεῖόν του, σήμερον θείᾳ συνάρσει θὰ κυριεύσωμεν τὰ ἀνατολικὰ ὀχυρώματα.

Τὰ ὀχυρώματα ταῦτα ἦσαν σειρὰ ἔργων λίαν ἐπιτηδείως κατεσκευασμένων, ἅτινα ἀνελίσσοντο εἰς μέτωπον τριῶν χιλιομέτρων, ὄπισθεν τοῦ φρουρίου τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος, προσφάτως κυριευθέντος ὑπὸ τῶν Γάλλων.

Ἡ ἐπίδειξις τῆς 2 Δεκεμβρίου ἀπέληξε μόνον εἰς κατόπτευσιν, ἐξ ἧς ὁ ναύαρχος ἐπείσθη ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιχειρήσῃ ἔφοδον ἄνευ σοβαρῶν ἀπωλειῶν.

Οὐδεὶς στρατηγὸς ἐφείδετο τοῦ στρατοῦ του περισσότερον τοῦ Κουρμπέ. Οὐδέποτε ἐρριψοκινδύνευεν ἀπερισκέπτως. Μαχόμενος κατὰ τῶν Σινῶν ἐρρύθμιζε τὰς προσπαθείας καὶ τὴν τύχην του ἀναλόγως πρὸς τὰς προσπαθείας καὶ τὴν τέχνην τῶν ἀντιπάλων του.

Βεβαίως ἡ ἐπιθετικὴ κίνησις τῆς 2 Δεκεμβρίου δὲν ἐστοίχισαν εἰμὴ ὀλίγους τραυματίας εἰς τὴν ἐκ τριακοσίων ἀνδρῶν συγκειμένην φάλαγγα, ἥτις προσέβαλλε τὰς σινικὰς γραμμάς. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐδέησε νὰ ὀπισθοχωρήσωσι, τὸ ἠθικὸν ἀποτέλεσμα ὡμοίαζε πρὸς τὸ προερχόμενον ἐξ ἀποτυχίας, μετὰ ἓξ δὲ ἡμέρας ὁ Τσὸγκ-Λὶ-Γιαμέν, πληροφορηθεὶς παρὰ τῶν εὐσπλάγχνων τῶν Γάλλων γειτόνων τὰ διατρέξαντα, ἀνήγγειλε διὰ τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν δημοσίων κηρύκων του «τὴν μεγάλην νίκην τῶν στρατηγῶν Μὶβκ-Σουὰν καὶ Σὰν-Καὶ-Βὸ κατὰ τῶν Γάλλων».

Ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐπανορθωθῶσιν αἱ θλιβεραὶ συνέπειαι τῆς ἀποτυχίας ταύτης.

Ὁ Πλεμὸν ἠτύχησε νὰ συλλάβῃ μίαν καλὴν ἰδέαν.

Μολονότι ἦτο ὑπασπιστὴς τοῦ ἀρχιστρατήγου, κατεγίνετο οὐχ ἧττον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν τορπιλλῶν. Εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν αὐτοῦ ὡς τορπιλλητοῦ ὤφειλε τὴν γόνιμον ἰδέαν, ἣν ὑπέβαλεν εἰς τὸν ναύαρχον.

— Καλὰ λέγεις! ἀνέκραξεν ὁ Κουρμπὲ γελῶν· δὲν τὸ ἐσκέφθην καθόλου καὶ ἡ ἰδέα σου αὐτὴ εἶνε ὄντως εὕρημα.

Τὸ εὕρημα συνίστατο εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τορπιλλῶν πρὸς ἀνατίναξιν ἀντὶ ὑπονόμων. Τὸ ἔργον, ἐννοεῖται, ἀπῄτει τόλμην καὶ ἱκανότητα ἀπαράμιλλον.

Εὐθὺς ὡς ἔλαβε τὴν ἐξουσιοδότησιν ὁ ὑποπλοίαρχος ἐπελήφθη τοῦ ἔργου.

Συμφώνως πρὸς τὰς ὁδηγίας του αἱ διάφοροι κανονιοφόροι ἐπλησίασαν ὅπως ὑπερασπίσωσι διὰ τοῦ πυρός των τὰς ἐργασίας τῆς προσεγγίσεως, ἃς ὁ Πλεμὸν καὶ οἱ ὑπ' αὐτὸν ἄνδρες ἤρχισαν ἀμέσως. Ἀληθῶς εἰπεῖν, ὀλίγη πυρῖτις κατηναλώθη ὑπὸ τῶν τηλεβόλων, διότι οἱ Σῖναι, κακοὶ πολεμισταὶ εἰς τὴν ἐπίθεσιν καὶ πεποιθότες εἰς τὰς ὀχυράς των θέσεις, ἔμενον φρονίμως μακρὰν τῆς βολῆς τῶν γαλλικῶν πλοίων.

Χάρις εἰς τὴν ἰσχυρὰν προστασίαν τῶν τηλεβόλων ὁ Πλεμὸν καὶ οἱ ναῦταί του, δεκαπέντε περίπου ἄνδρες ἐν συνόλῳ, ὤρυξαν τάφρον δύο μέτρων πλάτους εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ἀργιλλώδους λόφου, πέραν τοῦ ὁποίου ἐξετείνοντο τὰ ἀνθρακωρυχεῖα. Ἡ ἐργασία αὕτη ἐγίνετο διὰ νυκτός, κατὰ πᾶσαν πρωΐαν δὲ στρῶμα κλάδων, κεκαλυμμένον ἐπιτηδείως ὑπὸ τοῦ ἐξαγομένου ἐκ τῆς τάφρου χώματος, ἀπέκρυπτεν ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ ἐχθροῦ τὸ τολμηρὸν τῶν Γάλλων ἐπιχείρημα.

Τὴν 10 Δεκεμβρίου ἡ τάφρος ἐπερατώθη· οἱ ἐργάται, φθάσαντες μέχρις ἀποστάσεως ὀκτὼ μόνον μέτρων ἀπὸ τοῦ ὀχυρώματος, ἐφοβήθησαν μήπως ἀκουσθῇ ὁ κρότος τῆς ἀξίνης.

Ἀλλὰ τὸ ὀχύρωμα εἶχεν ὕψος δώδεκα μέτρων. Φρασσόμενον ὑπὸ πασσάλων ἐξ αἰχμηρῶν ἰνδοκαλάμων, ὧν ἐν τῷ μέσῳ παρεντίθεντο ἀκανθώδεις κλάδοι, ὑπερέκειτο σχεδὸν ἐν ὀξείᾳ γωνίᾳ ἄνωθεν τοῦ ἔργου, ὅπερ μετὰ τόσης ὑπομονῆς ἐξετέλεσαν οἱ ἐν τῇ τάφρῳ των συνεσπειρωμένοι ναῦται. Ἄνω, ἐπιμήκη ἐπὶ τῶν κιλλιβάντων των ἠγρύπνουν τὰ τηλεβόλα Κρούπ τοῦ σινικοῦ στρατοῦ, παρὰ τὰ ὁποῖα ἐφρούρουν οἱ σκοποί, προφυλαττόμενοι ἀπὸ τοῦ πυρὸς τοῦ στόλου καὶ τῶν πολιορκητῶν ἐκ τῆς στρογγύλης πλευρᾶς τοῦ λόφου, ἐφ' ἧς ὁ Πλεμὸν καὶ οἱ ἄνδρες του ὤρυξαν τὴν ὑπόνομον.

Τὴν νύκτα τῆς 10 πρὸς τὴν 11 δύο τορπίλλαι καὶ δύο κλίμακες ἐκρύβησαν ἐντὸς τῆς τάφρου. Ἀνεβλήθη ἡ ἐνέργεια μέχρι τῆς ἐπομένης νυκτός.

Ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελέσωσιν ἀληθὲς ἀνδραγάθημα τῶν ἀρχαίων χρόνων. Ἐπρόκειτο, τίποτε ὀλιγώτερον, παρὰ νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τῆς τάφρου, νὰ διανύσωσι τὸ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ὀχυρώματος διάστημα, ν' ἀνέλθωσι μέχρι τῶν δύο τρίτων τοῦ ὕψους τοῦ ὀχυρώματος νὰ διατρήσωμεν αὐτὸ ἀρκετὰ βαθέως, ὅπως ἐμπήξωσι τὰς τορπίλλας καὶ νὰ προξενήσωσι ρῆγμα διὰ

τῆς ἐκρήξεως αὐτῶν, πάντα δὲ ταῦτα νὰ ἐκτελέσωσιν ἐν ἄκρᾳ σιγῇ.

Καὶ ἐν τούτοις αὐτὸ τὸ ρωμαϊκὸν ἀνδραγάθημα ἡ δρὰξ ἐκείνη τῶν ἀνδρῶν τὸ ἐξετέλεσεν.

Ἡ νὺξ ἐπῆλθε ζοφερωτάτη, χάρις εἰς τὴν νουμηνίαν. Ἐν τούτοις ἀναντίρρητον ἦτο ὅτι οὐδὲ τὸ ἥμισυ τοῦ ἔργου ἤθελον ἐκτελέσει, χωρὶς οἱ ἐχθροὶ νὰ τοὺς ἐννοήσωσι. Δὲν ἔλαβον ὑπ' ὄψει τὰ ἀπρόοπτα.

Καὶ ὅμως ἀπρόοπτόν τι ἐπῆλθεν εἰς βοήθειαν κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην.

Περὶ τὴν ἑνδεκάτην τῆς νυκτὸς αἰφνιδίως ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πυκνοῦ σκότους ἔλαμψεν ἀστραπὴ φωτίσασα μὲ τὴν πελιδνὴν λάμψιν της παχέα ὀμβροφόρα νέφη. Ἡ βροντὴ ἤχησεν ὑποκώφως ἄνευ προοιμίων, ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς τὰς παρὰ τὸν τροπικὸν χώρας. Τὸ ζοφερὸν στερέωμα ἐφάνη ταπεινούμενον μέχρι τῆς γῆς, ἐνῷ ἡ θύελλα, ἐκσπῶσα διὰ μιᾶς, ἐπλήρου τὴν νῆσον καὶ τὴν θάλασσαν διὰ τῶν φοβερῶν αὐτῆς ἤχων.

— Ὅλα μᾶς εὐνοοῦν! ἐψιθύρισεν ὁ Κλέτος, ὅστις ἤδη προσήρμοζε μίαν κλίμακα ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς τάφρου. Ἂν κατορθώσωμεν νὰ περάσωμεν ἄλλα ὀκτὼ μέτρα ἐπάνω, τὸ πρωὶ θὰ εὑρεθοῦν οἱ φίλοι μας εἰς μεγάλην ἀναστάτωσιν.

Οὐχ ἧττον ἐξ ὑπερβολικῆς περισκέψεως ἐφρόντιζον νὰ προχωρῶσιν ἀνὰ ἓν βῆμα κατὰ τὸ μεταξὺ δύο ἀστραπῶν διάλειμμα.

Τέλος ἡ ὁμὰς εὑρέθη ἀκριβῶς ὑπὸ τὸ ὀχύρωμα μετὰ τῶν κλιμάκων καὶ δύο τορπιλλῶν.

Ἐπέστη ἡ στιγμὴ τῆς ἀναρριχήσεως.

Οἱ χονδροὶ κάλαμοι μὲ τὰς ὀξείας των αἰχμὰς πρὸς τὰ κάτω ἦσαν ἔμπροσθέν των ἀπειλητικοί.

Ὁ Κλέτος, ὅστις ἦτο ὁ μᾶλλον εὐκίνητος, ἠδυνήθη νὰ εἰσχωρήσῃ μεταξὺ δύο ἐξ αὐτῶν.

Τὸ ἔργον δὲν ἦτο μικρόν. Εὐθὺς ὡς ἀντήχησαν οἱ πρῶτοι μυκηθμοὶ τῆς τρικυμίας οἱ πολιορκηταὶ ὥρμησαν ἐκτὸς τῆς τάφρου. Πρὸ παντὸς ἄλλου ἔπρεπε νὰ προσέξωσιν ὅπως μὴ φανῶσιν ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν ἀστραπῶν. Φθάσας εἰς τὴν βάσιν τοῦ ὀχυρώματος ὁ Ζιλδὰ κύψας ἐβοήθησε τὸν Κλέτον, ὅπως ἀνέλθῃ οὗτος δὲ ἐπωφελούμενος ἐκ τῶν ἰνδοκαλάμων καὶ ἐκ τῶν εὐλυγίστων κλώνων κατώρθωσε ν' ἀναρριχηθῇ καὶ νὰ προσδέσῃ στερεῶς διὰ σχοινίων ἀφ' ἑνὸς τῶν πασσάλων τὴν κλίμακα. Στρέφων δὲ αὐτὴν κατόπιν τὴν ἀνήγειρεν ὁριζοντίως, ἐνῷ ἕτερος ναύτης ἀναρριχηθεὶς προσέθεσε στερεῶς καὶ τὸ ἕτερον αὐτῆς ἄκρον.

Ἀλλ' ἀπομένει τὸ δυσκολώτερον, διότι ἐπρόκειτο ν' ἀνυψώσωσι μέχρι τοῦ ἀπαιτουμένου μέρους τὸ περιεχόμενον τῶν τορπιλλῶν, ἐκ τῶν προτέρων ἐγκλεισθὲν εἰς δοχεῖον ἐκ λευκοσιδήρου, μετὰ σπουδῆς μολυβδοκολληθέν. Δι' ὀλίγων κτυπημάτων σκαπάνης οἱ ναῦται διέτρησαν τὸ ἐπίχωμα, τὰ δύο ἐκρηκτικὰ δέματα ἀπετέθησαν ἐκεῖ, ἔπειτα προσηρμόσθησαν τὰ σύρματα τὰ συνδέοντα αὐτὰ μετὰ τῆς στήλης. Ταῦτα πάντα ἐτελέσθησαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πατάγου τῆς θυέλλης, ὑπὸ τὸν πυκνὸν ζόφον, ὅστις ἀπὸ τοῦ συντεταγμένου οὐρανοῦ ἐφαίνετο κατερχόμενος ἐπὶ τῆς γῆς ὡς νέφος ἐξ ἀσβόλης.

Τὸ ἐπιχείρημα ἐπέτυχε πληρέστατα. Οἱ νωθροὶ Σῖναι ἠρκέσθησαν μόλις νὰ διακόψωσι τὸν ὕπνον των, ὅπως ρίψωσιν εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε δύο ἢ τρεῖς πυροβολισμούς, ὧν ὁ κρότος ἐξηφανίσθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὠρυγῶν τῆς τρικυμίας.

Τὴν ἑπομένην ἡμέραν ἡ ἐπίθεσις ἐγένετο μετ' ἄκρας ἐπιτυχίας. Τέσσαρες λόχοι πεζοναυτῶν καὶ δύο λόχοι τοῦ ξένου λεγεῶνος, ὑποστηριζόμενοι ὑπὸ τριακοσίων ναυτῶν, προσήγγισαν ἀκροβολιστικῶς τὰς ἐχθρικὰς γραμμάς. Αἴφνης αἱ δύο τορπίλλαι ἐξερράγησαν σχηματίζουσαι ρῆγμα εἰς τὸν περίβολον. Μία μόνη ἔφοδος ἤρκεσεν. Οἱ τρισχίλιοι ἄνδρες τοῦ στρατηγοῦ Τσὰγκ-Σὶ-Τσίγκ δὲν ὑπέμειναν τὴν ὁρμὴν τῶν ἐφορμώντων καὶ τὸ πρῶτον ὀχυρωματικὸν ἔργον τῶν σινικῶν γραμμῶν ἐκυριεύθη.

[Ἕπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ὅταν θὰ εἶμαι διεζευγμένη θὰ μὲ νυμφευθῆτε. Ἐγὼ θὰ σᾶς εἴπω πότε θὰ εἶνε καιρὸς πρὸς τοῦτο, ἐξηκολούθησεν αὕτη. Τὰ χρήματά σας μεθ' ὅλων τῶν ἀποδείξεων τοῦ ἐγκλήματός σας, θὰ εὑρίσκονται εἰς χεῖρας ἐκείνου, ὅστις καὶ τώρα κατέχει αὐτά, ἐγὼ δὲ θὰ τὰ παραλάβω ἀπὸ τὰς χεῖρας ἐκείνας τότε μόνον ὅταν σᾶς ὑπανδρευθῶ. Ἀκολούθως τὰ χρήματα ταῦτα δὲν θ' ἀνήκωσιν εἰς ὑμᾶς, ἀλλὰ θὰ ἦνε ἰδικά μου, καλῶς ἀποκτηθεῖσα περιουσία, αἱ δὲ ἀποδείξεις θὰ μείνωσι εἰς τὰς ἰδίας ἐκείνας χεῖρας.

— Καὶ διατί πάλιν τοῦτο; διὰ νὰ μοῦ στερήσητε τὴν ἡσυχίαν μου; ἀλγεινῶς ἐξέφερεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Ὄχι, ὄχι δι' αὐτό, εἶπεν ἀνασκευάζουσα αὕτη, ὄχι δι' αὐτό, ἀλλ' ὅπως σᾶς κρατῶ εἰς χεῖράς μου, ἂν σᾶς ἔλθῃ δέ ποτε εἰς τὸν νοῦν σας ν' ἀπαλαχθῆτε ἀπ' ἐμοῦ, νὰ μὲ στείλετε εἰς τὴν ἄλλην ζωήν, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ ἐξαδέλφου σας, αἱ ἀποδείξεις τῆς ἐνεστώσης πράξεώς σας ἀμέσως θὰ κοινοποιηθοῦν καὶ σεῖς ὡστόσον δὲν θ' ἀποφύγετε τὸ κάτεργον. Ἀλλ' ἂν δὲν σᾶς ἔλθουν τοιαῦται σκέψεις εἰς τὸν νοῦν σας, σᾶς ἐγγυῶμαι ἐκ τῶν προτέρων πλήρη ἡσυχίαν καὶ ἀσφάλειαν. Αὕτη εἶνε ἡ τρίτη πρότασίς μου.

— Ἀλλ' ἐγὼ ἔχω *ἀνάγκην* χρημάτων... ἀπόλυτον ἀνάγκην, ὥστε νὰ ἦνε ἰδικά μου, διότι ἐξ αὐτῶν ἐξαρτᾶται ἅπασα ἡ εὐημερία μου, τὸ μέλλον μου, ὑπέλαβεν ὁ Πλάτων.

— Ἰδικά σας ἢ ἰδικά μου, εἶνε ἓν καὶ τὸ αὐτό, ἀφ' οὗ θὰ γείνω σύζυγός σας, εἶπεν ἡ Λιουδμήλα· τοῦτο οὐδόλως παραβλάπτει τὴν εὐημερίαν σας.

— Ὄχι, τὴν παραβλάπτει ἀπεκρίθη μὴ συναινῶν ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτζ, τὰ χρήματα ταῦτα μοὶ ἀναγκαιοῦσι διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις μου, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ μοὶ ἀποφέρωσιν ἑκατομμύρια, ἀφοῦ ὅμως εἶνε ἰδικά σας, δὲν θὰ εἰμπορῶ νὰ τὰ διαθέτω ἐλευθέρως.

— Πρὸς τοῦτο ἀρκεῖ νὰ μὲ μυήσητε λεπτομερῶς καὶ βασίμως εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις σας, ἐπρότεινεν ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα, καὶ ἂν εὕρω ὅτι πράγματι εἶνε ἐπικερδεῖς θὰ σοὶ ἐπιτρέψω νὰ διαθέσῃς ὅσον ποσὸν ἀπαιτήσωσιν αὗται· ἂν ὅμως δὲν εἶνε ἐπωφελεῖς, τότε διὰ σᾶς εἶνε προτιμότερον νὰ τὰ φυλάξω, ὡς μέσον διὰ τὴν μέλλουσαν εὐπραγίαν μας.

— Ἀλλά... λησμονεῖτε, ὅτι δὲν εἶμαι μόνος, ἔκαμεν ὁ Βελτίστσεφ μίαν ἔτι ἀσθενῆ καὶ τελευταίαν ἤδη ἀπόπειραν, λησμονεῖτε ὅτι ἕνεκα τῶν χρημάτων τούτων, ἑκὼν ἄκων εἶμαι συνδεδεμένος μὲ ἄλλο πρόσωπον...

— Δηλαδὴ μὲ ποῖον; μὲ τὴν κυρίαν Βελτίστσεφ ἡ ὁποία, τῇ βοηθείᾳ σας, ἐδιόρθωσε τὸν ἄνδρα της; εἶπε καμύουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα.

— Ἔστω, αὐτή, συνήνεσεν ὁ Πλάτων.

— Χμ... Αὐτὸ εἶνε λοιπόν!... Αἴ, ὅσον ἀφορᾷ τοῦτο νὰ εἶσθε ἐντελῶς ἥσυχος. Πρῶτον, ἐγὼ φρονῶ, προσέθετο αὕτη, ὅτι καὶ ἄνευ τούτων, ὁ σύζυγός της θὰ τῆς ἀφῆκεν ἀρκετὰ μέσα διὰ νὰ ζήσῃ· δεύτερον, αὐτὴ δὲν θὰ ὑπάγῃ νὰ σᾶς καταγγείλῃ, διότι θὰ ἦτο τὸ ἴδιον ὡς νὰ ἔβαζεν ἡ ἰδία τὴν θηλειὰ εἰς τὸν λαιμόν της· φρονῶ δὲ ὅτι καμμίαν ὠφέλειαν δὲν θὰ εὕρῃ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ κάτεργον.

Ὁ Βελτίστσεφ ἠσθάνθη ὅτι εἶχεν ἀποτύχει ἐντελῶς καθ' ὅλα τὰ σημεῖα. Οὐδὲν ἄλλο εἶχε νὰ εἴπῃ.

— Τώρα ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, δύναμαι νὰ σᾶς ὑποσχεθῶ τὰ ἑξῆς, εἶπεν ἡ Λιουδμήλα ἐκθέτουσα τὴν τελευταίαν πρότασίν της, ὅπου καὶ ἂν εἴμεθα, ὅπου καὶ ἂν ζήσωμεν, πάντοτε, μεταξὺ οἱασδήποτε κοινωνίας, γνωρίζω νὰ κρατήσω τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ οἴκου σας· μὴ φοβεῖσθε, γνωρίζω νὰ ἑλκύω τὸν γενικὸν σεβασμόν· ματαίως δὲν θὰ καλοῦμαι σύζυγός σας. Πουθενὰ καὶ οὐδέποτε θὰ σᾶς κάμω νὰ κοκκινίσετε. Περιττὸν νὰ εἴπω ὅτι ἐκ τῶν προτέρων ἐξασφαλίζω δι' ἑαυτὴν πλήρη ἐλευθερίαν ἐνεργείας καὶ πράξεων — τοῦτο ἐννοεῖται — ἀλλὰ νὰ ἦσθε πληρέστατα βέβαιος ὅτι, καίτοι δὲν εἶνε τοῦ χαρακτῆρός μου, οὐδέποτε θὰ μεταχειρισθῶ ἐπὶ κακοῦ τὴν ἐλευθερίαν ταύτην, καὶ δὲν θὰ σᾶς φέρω εἰς τὴν οἰκτρὰν ἐκείνην θέσιν, ἧς ἀπολαύουσιν ἐν τῷ κόσμῳ οἱ κερασφόροι σύζυγοι. Ἐλπίζω ὅτι τὰ κοσμήματα ταῦτα οὐδέποτε θὰ

τὰ φορέσητε. Καὶ λοιπόν. Πλάτων Βασίλειεβιτζ, ὅλα τὰ εἶπα! συνεπέρανεν αὕτη διὰ τοῦ ψυχρῶς ἀχόλου καὶ ἠρέμου ὑπομειδιάματός της. Τώρα συμφωνεῖτε λοιπὸν μὲ τὰς προτάσεις μου;

Τί ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ οὗτος; ποῦ δὲ καὶ ποία ὑπῆρχε διέξοδος ἐκ τῆς κεκλεισμένης ταύτης σιδηρᾶς κλωβοῦ; Ἐγνώριζε καὶ συνησθάνετο μόνον, ὅτι ἡ ἠθικὴ θέλησις καὶ ὁ χαρακτὴρ τῆς γυναικὸς ταύτης εἶνε ἀμέτρως ὑψηλότερα, σταθερότερα καὶ ἰσχυρότερα τῆς οὐχὶ ἀσθενοῦς θελήσεως καὶ χαρακτῆρος αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. *Ἡὺρ' ἡ πέτρα τὴν ἀμάδα.* Ὅλον τὸ οἰκοδόμημα τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἱδρυθέν, ἀπεδείχθη χάρτινος οἰκίσκος, ὁπόταν, ἐκείνη ἐκ τῆς αὐτῆς ὕλης ἐπίστατο νὰ ἀνεγείρῃ ταχύτατα τοιοῦτον κολοσσὸν διὰ τὴν κατάρριψιν τοῦ ὁποίου ὁ Πλάτων δὲν εἶχεν οὔτε τὰ μέσα οὔτε τὴν δύναμιν. Σύνειδεν ὅτι εὑρίσκεται τελείως εἰς τὰς χεῖρας τῆς γυναικὸς ταύτης, ἣν εἰς ἐπίμετρον ἠγάπα μεθ' ὅλης τῆς φυσικῆς στοργῆς καὶ πάθους. Τὸ πάθος τοῦτο καὶ πρότερον ἀκόμη πολλάκις ἐξηνάγκαζεν αὐτὸν ἀκουσίως νὰ ἐκδηλῷ ἠθικὴν ἀδυναμίαν πρὸ τῶν θελγήτρων τῆς παραδόξου αὐτῆς καλλονῆς, καὶ τώρα, ἦτο εἰς τὴν θέλησίν της νὰ τὸν σώσῃ ἢ ἀπ' εὐθείας νὰ τὸν ἀποστείλῃ εἰς τὸ κάτεργον. Ἀλλ' ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἔλαμπεν ἔτι θολερά τις ἀκτὶς ἐλπίδος.

— «Ὄχι δὲν εἶνε ἀκόμη ὅλα! Μὲ αὐτὰ δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη μαζύ σου! ἔλεγεν αὐτῷ σκέψις τις παρήγορος, προσποιοῦμαι, ὑποτάσσομαι πρὸς τὸ παρόν, ἀλλὰ τὸ πᾶν δὲ ἐτελείωσεν ἀκόμη! Ἴδωμεν τίς θὰ ὑπερβῇ τὸν ἄλλον καὶ τίς θὰ κερδίσῃ ἐπὶ τέλους!»

— Διάβολε! ἐψέλλισεν οὗτος, πιέζων ἐν τῷ στήθει του ὑστερικῶς ὀργίλην οἰμωγήν. Τί νὰ ἐκλέξω; τὴν καταισχύνην ἢ τὴν δουλείαν;... αὐτὰ μοῦ προτείνεις... Ὁρίστε! ἐξέλεξα! ἀπεφάσισεν οὗτος μετὰ στιγμὴν ἐπαχθοῦς, ὡς φαίνεται, ἀμφιβολίας, ἐξέλεξα, εἶμαι δοῦλός σου αἰωνίως!

Ἡ Λιουδμήλα τὸν ἐπλησίασε, μὲ ὀφθαλμοὺς διαυγεῖς καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν ὡραίαν χεῖρά της.

Τέλος τοῦ πρώτου μέρους.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Α΄

«Ἄρχεται τὸ παιγνίδιον».

— Ζήτησε τὴν ἄδειαν! νὰ εὔγῃς καὶ ἔλα τὸ βράδυ εἰς τὸ σπίτι μου.... σήμερον! ἐψιθύρισεν ὁ Βελτίστσεφ εἰς τὸ οὖς τῆς θαλαμηπόλου Παλάσσας, ἀναχωρῶν ἐκ τῆς Λιουδμήλας Κόροβοφ. Ἦτο ἤδη εἰς τὴν κλίμακα, ὅταν ἐψιθύρισε τὰς λέξεις ταύτας, ὅπως δὲ ἡ πρότασίς του ἔχῃ δόσιν τινα βασιμότητος ἐνίσχυσεν αὐτὴν διὰ τραπεζογραμματίου 25 ρουβλίων, ὅπερ ἔθεσεν ἐπιτηδείως εἰς τὴν χεῖρα τῆς θεραπαινίδος.

Ἐκείνη, αἰσθανθεῖσα ἐν τῇ παλάμῃ αὐτῆς τὸ χρῆμα, διὰ τρυφεροῦ μειδιάματος ἔνευσε καταφατικῶς διὰ τῆς κεφαλῆς.

— Θὰ ἔλθῃς;

— Χωρὶς ἄλλο.

— Θὰ σὲ περιμένω ὅλο τὸ βράδυ.

«Καλά, καλά!», ἀπεκρίθη αὐτῷ δι' ἀφώνου νεύματος καὶ νοήματος ἡ Παλάσσα.

*
* *

Τὸ πρῶτον ἤδη καθ' ὅλον τὸν βίον του ὁ Πλάτων Βελτίστσεφ ἐδέησε ν' ἀναμένῃ μετὰ τοσαύτης πυρετώδους ἀνυπομονησίας συνέντευξιν μετὰ γυναικός, ἥτις, κατὰ τὴν κοινωνικὴν θέσιν του, δὲν ἦτο ἄλλη ἢ θεράπαινα τῆς ἐρωμένης του.

«Χρήματα, θωπείαν, οἶνον, ἀπάτην, πάντα πρέπει νὰ θέσω εἰς ἐνέργειαν, ὅπως ἀνιχνεύσω! διελογίζετο ὁ Βελτίστσεφ δάκνων τὰ χείλη καὶ μετὰ νευρικῆς ταραχῆς βαδίζων ἐν τῷ θαλάμῳ του· ἀλλ' εἶνε ἐπάναγκες! καὶ σήμερον μάλιστα ἵνα γνωρίζω πῶς ὀφείλω νὰ ἐνεργήσω. Πρέπει νὰ σκεφθῶ. Βεβαίως αὐτὴ θὰ γνωρίζῃ κάτι τι»!

Ἡ κυριωτέρα δύναμις τῆς ὑποθέσεως ταύτης συνίστατο ἤδη κατ' αὐτόν, νὰ μάθῃ, ποῦ καὶ εἰς ποίας χεῖρας εὑρίσκονται τὰ κλαπέντα χρήματα.

Μέχρι πρό τινος, ἐξ ἀνάγκης ὤφειλεν οὗτος νὰ κλίνῃ παθητικῶς τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς Λιουδμήλας, ὑποτασσόμενος τυφλῶς εἰς πάσας τὰς προσταγάς της, διότι οὐδεμία ἄλλη ὑπῆρχεν ὑπεκφυγή. Ἀλλ' οὔτε ἡ διάνοια αὐτοῦ, οὔτε ἡ ὑπερηφάνεια, οὔτε ἡ φιλαυτία, οὔτε ὅλα τὰ σχέδια καὶ οἱ ὑπολογισμοί του πρὸς λαμπρὸν καὶ ἀνεξάρτητον μέλλον ἠδύναντο νὰ συμβιβασθῶσι μετὰ τῆς τοιαύτης θέσεως. Εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῶν σημερινῶν συμβάντων καὶ εἰς τὴν περὶ τοῦ μέλλοντος σκέψιν ὅπερ ὑπέσχετο εἰς αὐτὸν ἡ Λιουδμήλα, ἡ καρδία αὐτοῦ ἐξηγείρετο καὶ ἐκόχλαζεν ἐξ ἀδιαλλάκτου ὀργῆς. Ἠσθάνετο ὅτι σκληρῶς ἐπροπηλάκισαν αὐτόν, σκληρῶς τὸν ἠπάτησαν, τὸν περιύβρισαν καὶ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ μεταχειρισθῶσι τὸ ἄτομόν του ὡς μηδαμινὴν ἐλαστικὴν σφαῖραν. Ἠσθάνετο ὅτι κατὰ τὴν μετὰ τῆς Λιουδμήλας συνέντευξίν του, διεδραμάτισεν ἤδη πρόσωπον οἰκτρὸν παρομοίας ἐλαστικῆς σφαίρας, ὅτι αὕτη ἔκαμεν ἀρχήν, τώρα δὲ δέον ν' ἀναμένῃ τὴν περαιτέρω συνέχειαν. Ἀπὸ τῆς σήμερον ἐμίσει, ἀλλὰ φεῦ! ἠγάπα ἐν τούτοις τὴν γυναῖκα ταύτην, τὴν ἠγάπα διὰ τῆς ἰσχύος τοῦ ζωώδους ἐκείνου πάθους καὶ ὁρμεμφύτου στοργῆς, ἥτις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, χαρακτηρίζει τὸν «ἔρωτα» τῶν ἀνδρῶν τῆς ἐνεστώσης ἐποχῆς, διότι καὶ αὐτὸς ὁ *ἔρως* ἀναφαίνεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους τούτους, οὐχὶ διὰ τοῦ ὑγιοῦς καὶ ἀνυψοῦντος ἐκείνου αἰσθήματος, ὅπερ εἶνε ἔμφυτον εἰς τὸν ἠθικῶς ἀνεπτυγμένον ἄνθρωπον, ἀλλὰ διὰ νοσηρᾶς ἰδιοτροπίας τερατωδῶς διεστραμμένης φύσεως.

Ἀλλ' ἤδη τὸ κύριον μέλημα αὐτοῦ ἦτο τὰ χρήματα. Ἔπρεπε διὰ παντὸς μέσου ν' ἀποσπάσῃ αὐτὰ ἐκ τῶν ἀγνώστων χειρῶν, νὰ καταστῇ αὖθις ἀδιαφιλονείκητος κάτοχος ὅλου τοῦ θησαυροῦ του.

Πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἠθικῆς ἐνεργείας εἶχεν ἀνάγκην πυρετώδους ἐνεργητικότητος, ὀνειροπωλήσεων καὶ ἐλπίδων διὰ τὰς γιγαντιαίας ἐπιχειρήσεις του.

Ἦτο τοῦτο εἶδός τι τυχηροῦ παιγνιδίου, ἀλλ' ὁ παίκτης ἦτο τοιοῦτος, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ εὐαρεστήσῃ αὐτὸν οὐδὲν στενὸν καὶ μικρὸν ἔδαφος τραπέζης χαρτοπαιγνίου. Εἰς ἱκανοποίησιν τοῦ παμφάγου αὐτοῦ πάθους, πρὸς ταχὺ εὐαπόκτητον καὶ κολοσσαῖον κέρδος, ὡς πράσινον δάπεδον ἠδύναντο νὰ χρησιμεύσωσι τὰ εὐρωπαϊκὰ χρηματιστήρια.

Καὶ αἴφνης ὅλα ταῦτα ἀπώλοντο!..

Ἰδοὺ πρὸς ποῖα δὲν ἠδύνατο νὰ συμβιβασθῇ ὁ Βελτίστσεφ, ἰδοὺ ἐναντίον τίνος ἐσκέπτετο ν' ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην.

Πρὸς τοιοῦτον ἀγῶνα πάντα τὰ μέσα, κατὰ τὴν συνείδησίν του, ἦσαν ἐξ ἴσου καλὰ καὶ πρόσφορα, πλὴν ἑνός· νὰ ἐξαποστείλῃ τὴν Λιουδμήλαν εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν ὅπως ἔπραξε πρὸς τὸν ἐξάδελφόν του. Ἕνεκα τῶν προφυλάξεών της, ἐγνώριζεν οὗτος ὅτι ὁ θάνατος αὐτῆς, θὰ φέρῃ αὐτὸν αὐθωρεὶ εἰς τὸ ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου, καὶ βεβαίως, θὰ κατέστρεφεν ἅπαντα τὰ περαιτέρω σχέδια καὶ ἐλπίδας του.

Ὥστε, ἐκτὸς τοῦ μέσου τούτου, πάντα τ' ἄλλα ἦσαν δυνατά· ἤρκει μόνον νὰ ἐνεργήσῃ ἐπιδεξίως καὶ περιεσκεμμένως.

Ἀλλὰ καὶ δὲν ἐπεθύμει νὰ φονεύσῃ τὴν Λιουδμήλαν. Μισῶν καὶ ἀγαπῶν αὐτὴν ταυτοχρόνως ἐπόθει νὰ θριαμβεύσῃ αὐτῆς, ἀλλὰ θρίαμβον ἄλλου εἴδους. Ἐπεθύμει ἤδη ν' ἀντιτάξῃ αὐτῇ ἰσόπαλα ὅπλα, ἐπεθύμει νὰ καταστῇ αὖθις ἰσχυρός, ἀνεξάρτητος, καὶ ἀνεξέλεγκτος κυρίαρχος πάντων τῶν μέσων του καὶ διὰ τούτου νὰ ὑποτάξῃ αὖθις τὴν τοσοῦτον γοητεύουσαν αὐτὸν γυναῖκα ταύτην, νὰ κυριαρχήσῃ αὐτῆς, δυνάμει τοῦ πλούτου καὶ ἀξιώματός του, καθιστῶν αὐτὴν ἀπεριόριστον δούλην του. Θὰ ἦτο εὐτυχὴς ἂν οὐχὶ ἡ Λιουδμήλα δι' αὐτόν, ἀλλ' αὐτὸς ἂν ἐγνώριζεν αἱματηράν τινα πρᾶξίν της. Τότε θὰ κατεῖχεν αὐτὴν εἰς χεῖράς του, ἀείποτε ἐκφοβίζων αὐτὴν ὅτι δύναται ν' ἀποκαλύψῃ τὸ κακούργημά της, τότε θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν ἐξαναγκάσῃ νὰ ἀγαπήσῃ αὐτὸν καὶ νὰ ἀπολαύσῃ τῆς ἀγάπης της ὅσον θέλει. Τὸ μῖσος, ὅπερ κατὰ τὴν παροῦσαν στιγμήν, μετὰ τοῦ πάθους, ἔτρεφεν οὗτος πρὸς τὴν Λιουδμήλαν, ὑπηγόρευεν αὐτῷ ὅτι τοῦτο θὰ ἦτο ἡ καλλιτέρα, ἡ ἐπισημοτέρα ἐκδίκησις, ἥτις ἠδύνατο νὰ ἰσοφαρίσῃ πρὸς ὅ,τι κακόν, ὅ,τι πονηρὸν ἐπροξένησεν εἰς αὐτὸν ἡ γυνὴ αὕτη.

Ἰδοὺ διατὶ μετὰ τοσαύτης νευρικῆς ταραχῆς ἐβάδιζεν ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του καὶ μετὰ τοσαύτης πυρετώδους ἀνυπομονησίας ἀνέμενε τὴν συμπεφωνηθεῖσαν συνέντευξιν.

*
* *

Τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς ἑσπέρας ὁ ὑπηρέτης, μετά τινος δισταγμοῦ, ἀνήγγειλεν αὐτῷ ὅτι ἐκ τῆς εἰσόδου τῆς ὑπηρεσίας

προσῆλθε κόρη τις, ἡ ὁποία ἔχει ἀνάγκην νὰ τὸν ἰδῇ.

— Παλάσσα ; ! Ἐδῶ ! ἐδῶ, Παλάσσα ! ἔλα ἐδῶ! Καὶ ὥρμησε πρὸς συνάντησίν της ὁ Βελτίστσεφ. Καλὸ 'στὰ μάτια σου! πῶς ἐχάρηκα ποῦ σ' εἶδα ! Βγάλε τὸ καπέλο σου, κάθησε, ἐδῶ, ἐδῶ εἶνε ἀναπαυτικώτερα. Τί θέλεις ; τσάϊ, καφέ, σοκολάτα, κομφέτα, ἢ φροῦτα ;

Ὁ Βελτίστσεφ μετὰ τοσαύτης χαρᾶς καὶ τοσοῦτον ἐφαίνετο μεριμνῶν πλησίον τῆς ξένης του, ὥστε ἐκείνη χωρὶς νὰ θέλῃ τὸν ἐθεώρει διστάζουσα.

Τὸ παρετήρησε καὶ ἠσθάνθη τὸ λάθος του· ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ ; Κατόπιν μακρᾶς καὶ ἐπαχθοῦς προσδοκίας ἡ πρώτη αὐτοῦ ὁρμὴ ἦτο τοσοῦτο σφοδρὰ ἀκουσίως του, ὥστε ἐλησμόνησεν ὅτι ὤφειλε νὰ συγκρατῆται.

— Ἐζητήσατε νὰ μὲ ἰδῆτε ; ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους ἡ Παλάσσα.

— Ναί, ναί, ψυχή μου ! Καὶ βλέπεις πόσον ἐχάρηκα διὰ τὸν ἐρχομόν σου. Εἶνε ἀνάγκη νὰ συνομιλήσωμεν διὰ κάτι τι, ἀλλ' ἂς τ' ἀφήσωμεν ὕστερα· τώρα, εἶσαι μουσαφίρισσά μου καὶ πρέπει νὰ σὲ φιλέψω.

Διέταξε τὸν ὑπηρέτην νὰ φέρῃ καὶ θέσῃ ἀμέσως ἐπὶ τῆς τραπέζης καρπούς, οἶνον, τέϊον καὶ μπισκότα.

Ἡ Παλάσσα ἠγνόει τὶ νὰ ὑποθέσῃ ἐκ τῆς τοιαύτης ὑποδοχῆς.

Τὴν ἐβοήθησεν ὁ ἴδιος νὰ ἐκβάλῃ τὸν πῖλόν της ν'ἀπεκδυθῇ τὸ ἐπανωφόριόν της καὶ ἐκάθισεν αὐτὴν ἐπὶ πλατέος τουρκικοῦ διβανίου,ὅπου ὁ θαλαμηπόλος προσώθησεν αὐτοῖς τὴν φέρουσαν τὰ τοῦ τεΐου σκεύη τράπεζαν.

— Σήμερον εἴμεθα μόνοι καὶ θὰ κάμωμεν καὶ οἱ δυὸ τὸν οἰκοκύρη, χαριέντως ἐπρότεινεν ὁ Βελτίστσεφ· σύ, 'σὰν νοικοκυρὰ φίλεψέ με τσάϊ, κ' ἐγὼ 'σὰν οἰκοκύρης θὰ σοῦ προσφέρω κρασὶ καὶ φροῦτα.

Καὶ ἐπλήρωσε ποτήριον ἀρκετῆς χωρητικότητος δι'οὐγγρικοῦ γλυκοῦ οἴνου.

Ἡ Παλάσσα μετὰ πλήρους ὀρέξεως ἔτρωγε μπισκότα καὶ καρπούς, ἔπινε τέϊον καὶ οἶνον, καίτοι δὲ ἀκόμη ἐδίσταζεν, ἐν τούτοις τὰ ματάκια καὶ μαγουλάκια της ἐπετοῦσαν φωτιαίς, τὰ δὲ χείλη μάλιστα συνεπτύσσοντο εἰς προσηνὲς μειδίαμα.

Ὁ Πλάτων ἄκρως ἐπόθει νὰ συλλάβῃ τὸ ταχύτερον τὸν ὁδηγοῦντα μῖτον καὶ τὰ ἴχνη τῆς ὑποθέσεώς του, ἀλλ' ἐνόησεν ὅτι δὲν ἦτο ἔτι καιρός, ὅτι δέον ν' ἀναμένῃ μικρόν, καὶ διὰ τοῦτο, συγκρατῶν ἑαυτόν, προσεπάθει ν' ἀστεΐζηται πρὸς τὴν Παλάσσαν, νὰ φαίνηται εὔθυμος καὶ ἀμέριμνος, δὲν ἐλησμόνει δὲ νὰ πληρώνῃ δι'οὐγγρικοῦ οἴνου τὸ ποτήριόν της,ὅστις, κατὰ τὴν γνώμην του, ὤφειλε νὰ λύσῃ τὴν γλῶσσαν τῆς ὡραίας θαλαμηπόλου.

Χάριν ἀστειότητος ἐκάθησεν οὗτος πλησιέστερον πρὸς αὐτήν, ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ τὴν ἐξεθείασε, καὶ ἐπὶ τέλους, ἀστειότητος χάριν καὶ ἀπροσδοκήτως, ἐφίλησεν αὐτὴν εἰς τὴν καταπόρφυρον παρειάν της.

Ἡ Παλάσσα ἀνεσκίρτησε καὶ ἀπεμακρύνθη.

— Τί 'νε τοῦτο ! Δὲν 'ντρέπεσθε ! εἶπεν αὕτη ὡς αἰσχυνομένη , διὰ προσποιημένου ὕφους. Τοῦτο μάλιστα, μὲ συγχωρεῖτε, εἶνε μεγάλη 'ντροπὴ γιὰ σᾶς νὰ εἶσθε ἀπατεώνας.

— Καὶ ποῖον ἠπάτησα ! εἶπε μειδιῶν ὁ Βελτίστσεφ.

— Πῶς, ποῖον ! Σεῖς γνωρίζετε ποιόν! Ἔννοια σας δὰ νὰ πάγω νὰ τὸ 'πῶ τῆς κυρίας μου τί ἄνδρας εἶσθε !

— Καὶ μήπως ἐγὼ φοβοῦμαι τὴν κυρία σου ;

— Τὴν φοβᾶσθε, δὲν τὴν φοβᾶσθε, δὲν εἶνε ὅμως καλὰ αὐτὰ τὰ καμώματα....

— Καὶ ἂν ἡ κυρία σου μ' ἀπατᾷ κ' ἐκείνη; σπουδαιολογῶν καὶ ἀστεϊζόμενος εἶπε νεύων αὐτῇ ὁ Βελτίστσεφ.

— Ἄ, μὲ συγχωρεῖτε, αὐτὸ ποτὲ δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸ πιστεύσω !

— Κάνεις τὴν ἀνήξερη τάχα ! εἶπεν ὑψῶν τοὺς ὤμους.

Ἡ Παλάσσα προέβλεψεν αὐτὸν δι'ἐκθάμβου καὶ ἀνιχνευτικοῦ βλέμματος.

— Δὲν μοῦ λές, Παλάσσα, ἤθελες νὰ ἦσαι στὴ θέσι τῆς κυρίας σου ; μετὰ βραχεῖαν σιωπήν, συνοδευομένης ὑπό τινος ψυχικοῦ ἀγῶνος, ἠρώτησεν αἴφνης αὐτὴν ὁ Βελτίστσεφ.

Ἐκείνη ἐξεπλάγη ἔτι μᾶλλον, οὕτως ὥστε ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ τί ὤφειλε ν' ἀπαντήσῃ.

— Δηλαδή, πῶς στὴ θέσι τῆς κυρίας; ἐπηρώτησεν αὕτη

— Νὰ ἔτσι, ὅπως ἐκείνη ! — Νὰ ἔχῃς κοντά σου καλὸν φίλον, ὁ ὁποῖος θὰ σ'ἐξησφάλιζε νὰ κατοικῇς εἰς ὡραῖο σπίτι, νὰ σεριανίζῃς μὲ ἄλογα λαμπρά, νὰ πηγαίνῃς εἰς τὰ θέατρα...

— Ἄκουσ'ἐκεῖ, καλὲ τί λόγια 'νε αὐτά ! ἀπεκρίθη αὕτη, ταπεινοῦσα εἰς τὸ ἔδαφος τοὺς ὡς ἐλαῖαι ὀφθαλμούς της, Πῶς εἰμπορεῖ νὰ γείνῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ! ... ἐγὼ πολὺ καλὰ νοιώθω τὸν ἑαυτό μου, πῶς εἶμαι μιὰ κόρη ἁπλῆ καὶ δὲν εἶμαι ἀνεπτυγμένη...

— Ἐδῶ δὲν χρειάζεται καμμιὰ ἀνάπτυξις !

— Καὶ τί χρειάζεται τὸ λοιπόν ;

— Πρέπει νὰ ἀρέσῃς καὶ ἰδοὺ τὸ πᾶν ! ... Καὶ φαντάσου, ἐξηκολούθησεν ὑπούλως ὁ Βελτίστσεφ, ὅτι ἄρεσες εἰς κάποιον, καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε πλούσιος, καὶ σοῦ κάμνει ἔξαφνα μιὰ τέτοια πρότασι· τί θὰ τοῦ ἀπαντοῦσες ;

— Ὅλο νὰ χορατεύετε θέλετε ! εἶπε συστελλομένη ἡ Παλάσσα, ἀποφεύγουσα τὴν ἄμεσον ἀπάντησιν καὶ ταπεινοῦσα τὴν κεφαλὴν ἀκόμη χαμηλότερον.

— Τουναντίον ἐγὼ σ' ἐρωτῶ σπουδαιότατα καὶ περιμένω τὴν ἀπάντησίν σου.

Ἡ Παλάσσα ἐφλέγετο ὑπὸ ζωηροῦ ἐρυθήματος καὶ ἐτήρει ἐπίμονον σιγήν.

— Σὰν κ' ἐμένανε μόνο στοὺς ὁμοίους μου 'μπορῶ ν'ἀρέσω· ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλους νὰ προφέρῃ.

— Καὶ μήπως δὲν ὑπάρχουν περιστάσεις ποῦ 'μπορεῖς ν'ἀρέσῃς καὶ εἰς ἄλλον ; ὀλίγα ὑπάρχουν παραδείγματα ! Μερικοὶ μάλιστα καὶ 'παντρεύονται ! . . . λοιπὸν τί σκέπτεσαι δι'αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, Παλάσσα ; δὲν ἀπαντᾷς ;

— Βέβαια... ποιὸς θέλει τὸ κακό του, ποιὸς κλωτσᾷ τὴν εὐτυχίαν του, ὡμολόγησεν ἐπὶ τέλους ἡ κόρη.

— Καὶ σὺ θὰ ἠρνεῖσο ; εἶπε προχωρῶν πρὸς αὐτὴν ὁ Βελτίστσεφ.

— Ποῖος, ἐγώ ;... χμ !... Τέτοια τύχη δὲν εἶνε γιὰ τὰ 'δόντια μας!

— Αὐτὸ δὲν εἰμπορεῖς νὰ τὸ 'πῇς . . . ἄκουσε νὰ σοῦ 'πῶ...

Διῆλθε τὸν θάλαμον ἀπομάσσων τὸ σκυθρωπὸν μέτωπόν του, οἱονεὶ σκεπτόμενος καὶ μελετῶν τι.

— Ἄκουσ' ἐδῶ, Παλάσσα, εἶπε σταθεὶς πρὸ αὐτῆς, ἡ τύχη σου ἐξαρτᾶται ἀπὸ σὲ τὴν ἰδίαν. Θὰ σοῦ ὁμιλήσω εἰλικρινῶς, ἀλλ' ἀπαιτῶ νὰ ἦσαι καὶ σὺ ἐπίσης εἰλικρινής. Σύμφωνος ;

— Ὁρίστε... Γιατί νὰ σοῦ κρυφτῶ !

— Ἰδοὺ λοιπόν. . . Θὰ ἤκουσες ἴσως ἀπὸ τὸ δωμάτιό σου ὅτι σήμερα τὰ ἐχονδρύναμε λιγάκι μὲ τὴν κυρά σου καὶ μάλιστα ἐμαλώσαμε...

— Ναί, ἄκουσα, ποῦ εἴχατε φωναῖς μέσα 'κεῖ,ἐπεκύρωσεν ἡ Παλάσσα.

— Ἡ κυρία σου εἶνε πολὺ ἀνυπόφορος γυναῖκα καὶ τὴν ἔχω βαρεθῇ ἐλεεινὰ διὰ τὸν ἄθλιον χαρακτῆρά της! ἐκοινοποίησεν ὁ Βελτίστσεφ· μὴ θαυμάζῃς ! ἔσπευσε νὰ προλάβῃ οὗτος παρατηρήσας τὸ βλέμμα της, Ἐξεύρω ἐγὼ τί λέγω !... ἀλλά ... ἐκτὸς τούτου . . . ἀρχίζω νὰ ὑποπτεύωμαι πῶς δὲν μοῦ εἶνε πιστή... τοῦτο τὸ γνωρίζω μάλιστα καὶ ἤθελα μονάχα νὰ βεβαιωθῶ τελείως, διὰ νὰ κόψω μαζύ της κάθε σχέσι.

— Ἄ, αὐτό,μοῦ φαίνεται, δὲν εἶνε διόλου ἀλήθεια ! ἐπενέβη ἡ Παλάσσα.

— Ἔλα τώρα· ἐγὼ ξεύρω τί λέγω! Ἐξεύρω πῶς εἶν' ἔτσι· ἀλλ' ὅταν βεβαιωθῶ πλέον ἐντελῶς,τότε νὰ καταλάβῃς,θὰ ἔχω πλῆρες δικαίωμα νὰ τὰ χαλάσω μαζύ της . . . Ἀλλὰ σὺ νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ βεβαιωθῶ... ὕστερα ἀπ' αὐτό, ἐπειδὴ πολὺ μ' ἀρέσεις, εἰμπορεῖ νὰ μείνῃς μαζύ μου 'στὴ θέσι τῆς κυρίας σου...

Ἡ κόρη ἐταράχθη.

— Διατί ἐσκυθρώπασες, Παλάσσα ; αἱμύλως καὶ συμπαθῶς ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ Βελτίστσεφ.

— Νά... σκέπτομαι δι' αὐτὸ ποῦ μοῦ εἴπατε...

— Καὶ τί σκέπτεσαι ;

— Νὰ ἐγὼ... μὲ συγχωρεῖτε, σκέπτομαι πῶς, ἀφοῦ ἔτσι εὔκολα ζητεῖτε νὰ παρατήσετε τὴν Λιουδμήλα Σεργέεβνα, τέτοιον ἄγγελο, τέτοια κυρά,τότες ἐμένα, μία τέτοια κόρη, πρόστυχη, εὐκολώτερα ἀκόμη θὰ μὲ παρατήσετε...

Ὁ Βελτίστσεφ ἐκινήθη εἰς γέλωτα.

— Αὐτὸ δὲν ἔχεις φόβο νὰ τὸ πάθῃς ! καθησύχαζεν οὗτος τὴν Παλάσσαν, γνωρίζεις πολὺ καλά, μοῦ φαίνεται, πῶς ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος καλὸς καὶ ὄχι κανένας σφικτός· ἐγὼ θὰ σὲ ἐξασφαλίσω προηγουμένως ἔτσι ποῦ νὰ ἔχῃς δι' ὅλη σου τὴ

ζωή! ἐγὼ δὲν τὰ λυποῦμαι, 'ξεύρεις! θὰ βάλω ἕνα γραμμάτιον εἰς ὄνομά σου 'ςτὴν τράπεζα καὶ θὰ ἔχεις τὸ καπιταλάκι σου καὶ θὰ 'μπορῇς ὕστερα νὰ 'πανδρευθῇς καὶ κανένα ὑπάλληλον ἀκόμη!... ἔπειτα δὰ τί χρειάζονται τὰ λόγια! εἶπεν οὗτος κινῶν τὴν χεῖρα, γιὰ νὰ πιστεύσῃς πῶς δὲν λέγω ψεύματα, ἰδού!

Καὶ ἔθεσεν εἰς τὴν χεῖρά της ἰριδόχρουν τραπεζογραμμάτιον.

Ἡ Παλάσσα οὐδέποτε ᾐσθάνθη ἑαυτὴν κάτοχον τοσούτου πλούτου.

— Φθάνουν τὰ χωρατά, Πλάτον Βασίλειεβιτζ! συγκεχυμένως ἐπρόφερεν αὕτη πιστεύουσα καὶ δὲν πιστεύουσα εἰς τὴν εὐτυχίαν της.

—Δὲν ἀστειεύομαι, Παλάσσα! μὲ ὕφος ἄκρας εἰλικρινείας ἐβεβαίου οὗτος τὴν κορασίδα. Σὲ παρακαλῶ νὰ δεχθῇς τὸ τιποτένιο τοῦτο δῶρον. Διὰ τὰ χρήματα αὐτὰ δὲν ἀναλαμβάνεις καμμίαν ὑποχρέωσιν. Θέλω μόνον νὰ πιστεύσῃς εἰς τὰ λόγια μου. Ἂν μοῦ πιστεύῃς καὶ μὲ βοηθήσῃς νὰ χωρίσω ἀπὸ τὴν Λιουδμήλα Σεργέεβναν, σοῦ ἐπαναλέγω ὅτι εἰμπορεῖ νὰ γείνῃς δι' ἐμέ, ὅτι μοῦ ἦτον ἐκείνη· ἂν ὅμως δὲν θέλεις νὰ πάρῃς τὴν θέσιν της, τότε εἰς κάθε περίπτωσιν, διὰ τὴν ἐκδούλευσίν σου θὰ σὲ ἀνταμείψω ὅσον οὐδὲ τὸ ἐφαντάσθης ποτέ.

— Καὶ εἰς τί τὴν ὑποπτεύεσθε τὴν Λιουδμήλα Σεργέεβνα; μετὰ δισταγμοῦ συνέσπασε τοὺς ὤμους ἡ Παλάσσα.

— Σοῦ εἶπα πλέον εἰς τί τὴν ὑποπτεύομαι.

— Καὶ πῶς τὸ νομίζετε ἔτσι;

— Ἰδού πως...

Καὶ ὁ Βελτίστσεφ διῆλθεν ἐκ νέου τὸ δωμάτιον σπογγίζων τὸ μέτωπον.

—Θὰ ἰδῇς μοναχή σου ἂν ἔχω δίκαιον· ἀλλὰ εἰπέ μου εἰλικρινῶς. Ἐνθυμεῖσαι ὅταν ἐγὼ πρὶν ἀποθάνει ὁ ἐξάδελφός μου ἤμην τὴν τελευταίαν φορὰν εἰς τῆς Λιουδμήλας Σεργέεβνας; Ὡς γνωρίζεις, ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον δὲν ἐπῆγα ἐκεῖ...

— Αὐτὸ τὸ ἐνθυμοῦμαι, συνήνεσεν ἡ Παλάσσα. Τότε εἴχατε κοιμηθῇ ἐπάνω 'ςτὸν καναπέ.

— Μάλιστα, σωστά, ἀγαπητή μου!... ἀλλὰ τώρα εἰπέ μου, ἦλθε κανένας ἀφοῦ ἐγὼ ἔφυγα κ' ὕστερα;

— Καλ' αὐτόνε λοιπὸν ζηλεύετε; φαιδρῶς ἐγέλασεν ἡ κορασίς· ἦτον, μάλιστα, ἀλλὰ ἄδικα!... Μὰ τὸν θεόν, ἄδικα!... ἦτον ὁ ἄνδρας της ποῦ ἦλθε...

— Ὁ ἄνδρας της; ριγήσας ὅλος ἠγέρθη ὁ Βελτίστσεφ. «Εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε σύμφωνοι μεταξύ των;», ἐσκέφθη ἔντρομος καὶ τεταραγμένος οὗτος· «ἀλλὰ τότε πρὸς τί ἡ ἀπαίτησις διαζυγίου;»

— Κ' ἐκείνη τὸν ἐδέχθη; ἠρώτησεν οὗτος τὴν κορασίδα.

— Πῶς νὰ μὴ τὸν δεχθῇ, ἀφοῦ 'μπῆκε διὰ τῆς βίας!... ἀλλὰ ὀλίγη ὥρα ὡμίλησαν μαζύ, καὶ μοῦ φαίνεται πῶς ἐμάλωσαν, διότι ἐκεῖνος, ὅταν ἔφυγε, ἦτον τόσο θυμωμένος, ποῦ ἀπὸ τὸ θυμό του ἐχτύπησε τὴν πόρτα.

— Λὲς τὴν ἀλήθεια, Παλάσσα;

— Ἔτσι νὰ 'δῶ καλό! εἰλικρινῶς καὶ ἀψευδῶς ἐπεβεβαίωσεν ἡ θεραπαινίς.

Ὥστε τὸ ἔργον δὲν συνετελέσθη μετ' αὐτοῦ», διελογίσθη ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτζ.

— Εἶπες λοιπὸν πῶς ἔφυγε γρήγορα;

— Πολὺ γλήγορα μάλιστα· εἶχε ἔλθη μόλις ἐφύγατε καὶ δὲν ἔμεινε περισσότερο ἀπὸ δέκα λεπτά.

— Καὶ ἀφοῦ ἔφυγεν ἐκεῖνος, τί ἔκαμεν ὕστερα ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα;

— Ὕστερα... ὕστερα ἐπρόσταξε νὰ μὴ δεχθῶ κανένα καὶ μάλιστα οὔτε σᾶς τὸν ἴδιον καὶ γιὰ κάμποσην ὥρα ἐκάθητο μέσα στὸν κοιτῶνά της μόνη καὶ μοναχή της, κλειδωμένη μάλιστα μὲ τὸ κλειδί. Ἂν θέλετε, τοῦτο μοῦ φάνηκε παράξενο, γιατὶ νἆνε μοναχὴ καὶ νὰ κλειδωθῇ, γιατὶ αὐτὸ ποτέ της δὲν τῶκαμε.

—Ὕστερα; ἐδοκίμασεν ὁ Βελτίστσεφ, οὗτινος ἡ καρδία ἔπαλλεν ὑπὸ ταραχῆς ἀμφιβολίας καὶ ἐλπίδος.

— Ὕστερα μὲ διέταξε νὰ προσκαλέσω ἕνα ἁμάξι, καὶ ἐπῆγε κάπου...

— Ποιὰν ὥρα ἔγεινε τοῦτο;

— Νομίζω κατὰ τὰς δώδεκα.

Ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτζ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐβυθίσθη εἰς διαλογισμούς τινας. Ἀνεμνήσθη ἤδη ὅτι τὴν χθὲς ἐσπέραν, ὅταν ἐπέτυχεν ἐπὶ τέλους ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τῆς Εἰρήνης καὶ ἐπορεύθη εἰς τὴν κατοικίαν του, ὁ θαλαμηπόλος του τῷ ἀνέφερεν ὅτι κατὰ τὴν ἀπουσίαν του ἀφίκετο ἡ κ. Κόροβοφ, ἀλλὰ χθὲς δὲν εἶχε δώσει τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς τὴν εἴδησιν ταύτην, κατὰ τὴν παροῦσαν ὅμως στιγμὴν τοῦτο ἐλάμβανε σπουδαιότητά τινα.

[Ἕπεται συνέχεια].

Ἀγαθ. Γ. Κωνσταντινιδης

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΤΟ ΟΒΟΥΖΙΟΝ

Διήγημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ

VICTORIFN SARDOU

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗ

—

ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

[Συνέχεια]

Ἔφθασαν εἰς τὸν τελευταῖον σταθμὸν τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς, εἰς τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων, ἥτις θεωρεῖται ὡς τὸ προπύλαιον τῆς *Λαμπρᾶς*. Κατὰ τὰ νενομισμένα, καθ' ὅλην τὴν μακροχρόνιον περίοδον τῆς Τεσσαρακοστῆς δὶς μόνον ἐπιτρέπεται ἡ ἰχθυοφαγία ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ὅταν δὲν συμπέσῃ μετὰ τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος. Πάσας τὰς διατάξεις ταύτας τῆς Ἐκκλησίας, εἴτε οὐσιώδεις εἴτε μή, φυλάττουσιν ἀπαραβάτως οἱ Χριστιανοὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἄλλων χωρῶν, παραλαβόντες παρὰ τῶν πατέρων αὐτῶν. Ἐκ τῶν ποταμῶν ἁλιεύοντες κατὰ τὰς παραμονὰς τοὺς ἀναγκαιοῦντας ἰχθῦς κομίζουσιν ἐντὸς κοφίνων ἀπὸ ἀποστάσεως 12—15 ὡρῶν καὶ πωλοῦσιν ἀνὰ πάσας τὰς κωμοπόλεις καὶ τὰ χωρία, ἔνθα ὑπάρχουσι Χριστιανοί. Πατροπαράδοτον δ' ὑπάρχει παρ' ἡμῖν ἔθος, καθ' ὃ καὶ ὁ πτωχὸς καὶ ὁ πλούσιος *ὀφείλει* νὰ ἰφθυοφαγήσῃ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας· τρώγουσι δὲ παστοὺς ἰχθῦς ἐν ἀνάγκῃ, ὁσάκις δὲν εὑρεθῶσι νωποί, διότι πολλάκις οἱ πρὸς ἁλιείαν αὐτῶν μεταβαίνοντες, Χριστιανοὶ καὶ Τοῦρκοι, ἀποκλείονται ὑπὸ τῶν χιόνων ἐπὶ ἱκανὰς ἡμέρας καὶ τότε καταφεύγουσι εἰς τὰ πλησιόχωρα τουρκικὰ χωρία καὶ φιλοξενοῦνται θερμότατα ὑπὸ τῶν Τούρκων, οἵτινες ἔχουσιν ἀδιαφιλονίκητον ἀρετὴν τὴν τῆς φιλοξενίας, ἣ εἰςέρχονται εἰς παρόχθιον νερόμυλον, ἔνθα φιλοξενεῖ αὐτοὺς ὁ μυλωθρός, ψήνων ὑπὸ τὴν θερμὴν τέφραν τῆς ἑστίας αὐτοῦ τὸν ἀναγκαιοῦντα ἄρτον χωρὶς *μαγιά*, κατὰ τὸ ἄρτι εἰςαχθὲν ἐν Ἀθήναις σύστημα τοῦ ἀρτοποιοῦ κ. Σπ. Σίμου. Οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἀνατολῆς, φυσικώτερον βίον ζῶντες, γινώσκουσι πολλὰ πράγματα πρὸ τῆς ἐφευρέσεως, ἀνακαλύψεως ἢ ἐφαρμογῆς αὐτῶν ὑπὸ τῶν *πεπολιτισμένων* λαῶν...

*
* *

Μετὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Βαΐων ἄρχονται αἱ συγκινητικώταται ἀκολουθίαι τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Ἑβδομάδος. Ὅσον καὶ ἂν ἀπεμακρύνθημεν καὶ ὁσημέραι ἀπομακρυνόμεθα ἀπὸ τῆς ἀφελοῦς παραδόσεως τῶν πατέρων ἡμῶν, ὅσον καὶ ἂν τερπώμεθα εἰς τὴν ἀκρόασιν τῆς «*Ἑβραίας*» τοῦ Ἀλεβὺ ἢ τοῦ «*Ριγολέττου*», τῆς «*Ἀΐδᾶς*» τοῦ Βέρδη ἢ τῶν «*Οὐγενότων*» τοῦ Μάγερβέερ ἢ τοῦ «*Φάουστ*» τοῦ Γκουνὼ κτλ., ἐν τούτοις, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ἀσυγκρίτως ἀνωτέραν συγκίνησιν αἰσθανόμεθα οἱ πάντες ἐν τῇ ἀκροάσει τῶν *Νυμφίων*, καὶ μάλιστα ὁσάκις ψάλλωνται καλῶς. Τοῦτο εἶναι σαφέστατον τεκμήριον τοῦ ὅτι, εἰ καὶ ζῶμεν τὸν ἐπιτηδευτὸν βίον, ἐν τούτοις εὐχαρίστως, ἂν ἠδυνάμεθα, θὰ ἀντηλλάσσομεν αὐτὸν ἀντὶ τοῦ φυσικωτέρου, τοῦ ἀφελεστέρου, τοῦ γλυκυτέρου βίου τῶν πατέρων ἡμῶν. Ἂν δὲ διὰ πάντα Χριστιανὸν αἱ ἡμέραι τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος ἦναι συγκινητικαὶ καὶ γλυκεῖαι, ἀλλὰ διὰ τοὺς Μικρασιάτας Ἕλληνας παρέχουσιν ὅλως ἰδιαίτερον θέλγητρον. Ἡμεῖς, ζῶντες ὑπὸ ἄλλας συνθήκας, δὲν δυνάμεθα νὰ νηστεύωμεν τὸ μακρότατον ἀληθῶς χρονικὸν διάστημα τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς· τούτου δ' ἕνεκα ὀλίγον συγκινούμεθα ἀπὸ τὰ *κόκκινα αὐγὰ τοῦ Πάσχα* καὶ ἀπὸ τὸ *κρέας*· ἀλλὰ διὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν ἐκείνους τοὺς διανύσαντας ἐν αὐστηρᾷ ἀποχῇ πάντων τὴν Τεσσαρακοστήν, εἶναι πανήγυρις πανηγύρεων, εἶναι ἀληθὴς *λαμπρὰ* ἡ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμέρα. Ἡ πρώτη ἑβδομὰς τῶν Νηστειῶν ἤρχετο διὰ *τριημέρου* νηστείας καὶ ἐνδελεχοῦς προσευχῆς, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ πᾶσαι δι' *ἡμερησίας*, καὶ πάλιν διὰ τριημέρου ἡ τελευταία, ἡ Μεγάλη. Οὕτω ἡ ψυχή, καθαρθεῖσα ἀπὸ τῶν ῥύπων αὐτῆς, ἐγίνετο ἀξία τῆς ἁγίας Κοινωνίας, καὶ τὸ σῶμα ἠμείβετο ἀνταξίως

τῶν δοκιμασιῶν καὶ τῶν στερήσεων αὐτοῦ διὰ τῆς ἀνατολῆς τῆς χαρμοσύνου Λαμπρῆς.

*
* *

Ἐπίτηδες ἐξέτεινα τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἵνα δείξω ὅτι οἱ Μικρασιᾶται Ἕλληνες εἶναι ἀληθεῖς Χριστιανοί, ζῶντες μόνον διὰ τῆς θρησκείας καὶ τῆς συνειδήσεως. Ὁ εἰς τὴν θρησκείαν σεβασμὸς παρ' αὐτοῖς εἶναι ὡς ἐπὶ τῶν ἀποστολικῶν χρόνων. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς Τεσσαρακοστῆς αἱ μητέρες ἀφηγοῦνται διάφορα συγκινητικὰ κεφάλαια τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν καὶ ἐμβάλλουσιν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν ἐγκαίρως διὰ καταλλήλου τρόπου τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, τὴν εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν ἀκράδαντον πίστιν, τὴν αἰώνιον τιμωρίαν τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ τὴν αἰώνιον ἀπόλαυσιν τῶν ἀγαθῶν. Ἰδίως αἱ περὶ τῆς Κολάσεως εἰς τὸ πνεῦμα τῶν Ἑλληνοπαίδων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐγκολαπτόμεναι ἰδέαι εἶναι φοβεραί· αἱ εἰκόνες τοῦ Ταρτάρου βαθύτατα ἐγχαράσσονται ἐν τῇ φαντασίᾳ αὐτῶν διὰ διηγήσεων τρομερῶν, ὑπὸ τὴν διψαλέαν θρυαλλίδα τοῦ δι' ἐλαίου ἢ λινελαίου τρεφομένου λύχνου, ἐμποιουσῶν εἰς τὴν μήπω δεόντως ἀνεπτυγμένην φαντασίαν αὐτῶν φρίκην τοσαύτην, ὥστε καὶ μετὰ πολλῶν ἐτῶν πάροδον καὶ μετὰ ἀνάπτυξιν, καὶ ἐπιστημονικὴν ἔτι, δὲν ἐξαλείφονται, ἀλλὰ παρακολουθοῦσιν αὐτοὺς καὶ μέχρι τοῦ χείλους τοῦ τάφου. Αἱ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀναμένουσαι τιμωρίαι ἐν τῇ Κολάσει παρίστανται διὰ τῆς εἰκονικωτάτης καὶ πλήρους ἀλλοκότων παραστάσεων τουρκικῆς γλώσσης τοσοῦτον φρικαλέαι, ὥστε πολὺ πρὸ τῆς ἐκτελέσεως κακούργου ἢ πλημμελοῦς τινος πράξεως κεῖται παρὰ τοῖς Μικρασιάταις Χριστιανοῖς ἡ τῆς Κολάσεως σκέψις, ἥτις καὶ συγκρατεῖ τὰς τυχὸν ἀγρίας ὁρμὰς τοῦ Μικρασιάτου Ἕλληνος. Καὶ διὰ τοῦτο ἐκ τῶν ἀπειροπληθῶν ἐγκληματιῶν, τῶν πληρούντων τὰς ὑπερμεγέθεις καὶ κολοσσιαίας τὴν χωρητικότητα φυλακὰς καὶ εἱρκτὰς τῆς Τουρκικῆς Αὐτοκρατορίας, σπανιώτατα θὰ συναντήσῃ ὁ παρατηρητὴς μορφὴν κακοῦργον, ἀνήκουσαν εἰς Ἕλληνα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅστις, ὑπὸ τὸ δέος τῆς ἰδίας θρησκείας καὶ τῆς δι' αὐτὸν καὶ μόνον ἐφαρμοζομένης αὐστηρότητος τοῦ Σερῆ (ἱεροῦ Κώδικος) ἐπτηχώς, δὲν τολμᾷ οὐχὶ νὰ διαπράξῃ, ἀλλὰ μηδὲ νὰ σκεφθῇ κακόν τι κατ' ἄλλου.

[Ἕπεται συνέχεια].

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΤΟ ΠΑΡΟΝ... ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Α'

Τὸ γῆρας... τίς ὑπομένει ἀγογγύστως; Καὶ μετὰ ποίας μελαγχολίας, ὅταν ὑπερβῶμεν τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας μας, μετρῶμεν τὰ ἔτη μας; Εἴτε ἀνὴρ εἴτε γυνή, εἴτε ἰσχυρός, εἴτε καλλονὴ εἰνέ τις, ὅ,τι παρέρχεται τὸν καταλυπῇ· καὶ ὅμως ἡ παροῦσα ὥρα εἶνε ἀκόμη ἡ καλλητέρα, διότι *αὔριον θὰ ἦνε ἀργότερα*...

Ταῦτα διενοεῖτο ἐν τῇ μικρᾷ ἐπαρχιακῇ αἰθούσῃ της, μὲ τὰ πτωχικὰ καὶ πεπαλαιωμένα ἔπιπλα, ἐκείνη, τῆς ὁποίας ἄλλοτε λέγουσι δὲν ὑπῆρχεν ἐφάμιλλος, *ἡ ὡραία κυρία Λαμέτου*.

Ἐγεννήθη ἐν Χαβρῃ, ἐκεῖ ἔζησεν, ἐκεῖ ἔζη· καὶ αἱ ἀναμνήσεις αὐτῆς ὡς παιδίου ξανθοῦ καὶ χαρίεντος, ὡς νεάνιδος ἐξόχου καὶ ὑπερηφάνου, ὡς νέας γυναικὸς αἰφνιδίως μεταβληθείσης ὀλίγον εἰς σκυθρωπήν, κατεῖχον ὅλους ἐν τῇ πολυτύρβῳ ταύτῃ πόλει, ἥτις καθαίρεται ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου τοῦ πνέοντος ἀπὸ τῶν ἀτελευτήτων θαλασσῶν, ἥτις βαυκαλίζεται ὑπὸ τοῦ ἀτελευτήτου θορύβου καὶ ἀπολυμαίνεται ὑπὸ τοῦ ἅλατος καὶ τοῦ ἰωδίου τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ἀναθυμιάσεων τοῦ κατραμίου, τῶν προερχομένων ἀπὸ τῶν μεγάλων πλοίων. Βίος μονότονος ἀναμφιβόλως, τοῦ ὁποίου ἑκάστη ἡμέρα εἶνε πάντῃ ὁμοία τῇ ἄλλῃ, καὶ ὅμως μυστηριώδης καὶ δραματικός· διότι εἰς πᾶσαν ἀνθρωπίνην ὕπαρξιν ὑπάρχουσι σκοτεινὰ σημεῖα.

Ἦτο τεσσαρακοντοῦτις. Φεῦ! Πόσα ἔτη εἶχον διαρρεύσει!

Αἰφνιδίως, ὡσεὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἠνοίγη ἡ θύρα καὶ ἡ Ἐρριέττα, ἡ θυγάτηρ της, ἐφάνη φωνάζουσα εὐθύμως:

— Μαμᾶ! Μαμᾶ! ὅλα εἶνε ἕτοιμα: καὶ τὸ κυανοῦν καὶ τὸ ἐρυθρὸν δωμάτιον καὶ ἡ *Βρεττανία* ἀνηγγέλθη ὅτι ἐφάνη».

Ὄπισθεν αὐτῆς εἰσήρχετο ὁ παχὺς σύζυγός της, ὁ ἀγαθὸς κύριος Λαμέτος, μὲ τηλεσκόπιον ὑπὸ μάλης.

— Νά τους! Νά τους! Ἐφώναζε καὶ τὰ μέγιστα συγκεκινημένος, ἤνοιγε τὸ παράθυρον, ἔξῃγε τὸ τηλεσκόπιον καὶ διηύθυνεν αὐτὸ πρὸς τὸ πέλαγος.

Τὸ ὑπερωκεάνειον πλοῖον ἡ *Βρεττανία*, μὲ τὰς καπνοδόχους τὰς καπνιζούσας, διηυθύνετο κατ' εὐθεῖαν εἰς Χάβρην, σχηματίζον ἑκατέρωθεν ἀφρῶδες περιθώριον.

— Νά τους.

Ὁ Λαμέτος ἐστράφη πρὸς τὴν σύζυγόν του μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἦτο ὠχρά, σοβαρά, ἀλλ' ἐμειδία καὶ αὐτή, μὲ βλέμμα ἀτενὲς πρὸς τὸ πλοῖον· τότε πονηρῶς κλίνας ἐπ' αὐτήν, ἐψιθύρισε χαμηλοφώνως:

— Λουΐζα, νά τος!...

Τότε αὕτη ἀνήγειρε τοὺς ὤμους καὶ τῷ ἔκλεισε τὸ στόμα διὰ τῆς λεπτῆς καὶ λευκῆς χειρός της, ἣν αὐτὸς ἔδακνε γελῶν διὰ τῶν χονδρῶν χειλέων του.

Ἡ Ἐρριέττα ἔκρουσε τὰς χεῖράς της, ἐπευφημοῦσα τὴν ζωήν, τὴν λαμπρὰν θάλασσαν, τοὺς νέους φίλους της, οἵτινες ἤρχοντο ἀπὸ τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ κόσμου.

— Πηγαίνω, εἶπεν ὁ Λαμέτος. Θέλω νὰ τοὺς ἐναγκαλισθῶ κατὰ τὴν ἀποβίβασίν των.

Καὶ ἐξῆλθε τρέχων, βυθίσας τὸν πῖλον αὐτοῦ εἰς τὴν κεφαλήν του.

Β'

Ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἔμειναν μόναι. Ἡ Ἐρριέττα, κεκλιμένη ἐπὶ τοῦ παραθύρου, ἠκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος προσεκτικῶς τὴν βραδεῖαν καὶ μεγαλοπρεπῆ ἐξέλιξιν τοῦ πλοίου διὰ τῶν καταπραϋνθέντων κυμάτων· ἡ Λουΐζα ὄπισθεν αὐτῆς βυθισθεῖσα ἐκ νέου εἰς συνήθη αὐτῆς ὀνειροπόλησιν παρετήρει ἤδη λεπτομερῶς τὴν θυγατέρα της.

Ἐν αὐτῇ ἐνέβλεπεν ἀκριβῆ τὴν εἰκόνα τῆς νεότητός της, ὅτε ἦτο δεκαοκταετής· τὸ αὐτὸ πρόσωπον, τὸ αὐτὸ βλέμμα, τὸ αὐτὸ σῶμα, τὴν αὐτὴν ὑπερήφανον ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν τύχην. Τοιαύτη ἦτο καὶ αὐτή... ἄλλοτε. Ναί, τοιαύτη ἦτο, ὅτε συνεζεύχθη τὸν Ἰωάννην Λαμέτον... διότι ἦτο πλούσιος καὶ καλός· πρὸ πάντων, διότι οἱ γονεῖς της ἐπεθύμουν τὸν γάμον αὐτόν. Ἐὰν ἤκουε μόνον τὴν καρδίαν της θὰ ἐξέλεγε τὸν ἄλλον, τὸν Ἰάκωβον... τὸν Ἰάκωβον Κορδιέρον, ἢ ἄλλως τὸν φίλον τοῦ Ἰωάννου, ὅστις τὴν παραμονὴν τῶν γάμων της ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ἀμερικήν, χωρὶς νὰ τὸ εἴπῃ εἰς οὐδένα, διότι τὴν ἠγάπα, καὶ αὐτὴ τὸν ἔκλαυσε καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐκπλήξεων καὶ τῆς χαρᾶς τῆς νέας αὐτῆς ζωῆς, ἀκόμη καὶ αὐτὴν τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἐπαύριον τῶν γάμων της.

Βραδύτερον, μετὰ δέκα ἔτη, τὰ ὡμολόγησεν ὅλα εἰς τὸν σύζυγόν της. Δὲν εἶχε κανένα λόγον νὰ τὰ ἀποκρύψῃ.

— Ναί, ἔλεγεν αὐτός, ἀναμφιβόλως ὁ Ἰάκωβος εἶνε ὡραῖος νέος, γενναία καρδία· ἀξίζει νὰ τὸν ἀγαποῦν· τὸν ἠγάπων καὶ ἐγώ! Καὶ ἔφυγεν ὑπερηφάνως· ὁ δυστυχής, μοὶ ἠρνήθη ὅ,τι τῷ προσέφερα... Τώρα ἐννοῶ διατί. Πολὺ καλά, Λουΐζα, αὐτὸ εἶνε παλαιὸν ὄνειρον, πάντοτε ἦσο καλή. Ἂς ἐναγκαλισθῶμεν.

Ὁ Ἰάκωβος ἐπανήρχετο μετὰ εἴκοσιν ἔτη, ἀποκτήσας περιουσίαν ἐκ τύχης, εἰς λίαν μεμακρυσμένας χώρας, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, καὶ μεθ' ἑνὸς υἱοῦ, οὗτινος ἡ μήτηρ εἶχεν ἀποθάνει ἐκεῖ μακράν. Καὶ ὁ υἱὸς αὐτὸς ἦτο τῆς αὐτῆς ἡλικίας μὲ τὴν Ἐρριέτταν κατ' ὀλίγους μόνον μῆνας μεγαλείτερος.

Καὶ διὰ τοῦτο ἦσαν ἕτοιμα τὸ ἐρυθρὸν καὶ τὸ κυανοῦν δωμάτιον, εἶχαν ἀνοιγῆ εἰς τὸν ἥλιον, εἶχαν κοσμηθῆ δι' ἀνθέων.

Τοὺς περιέμενον τοὺς εὐλογημένους αὐτοὺς ξένους, τοὺς ἐπανερχομένους αὐτοὺς φίλους τῆς νεότητος, τὸν Ἰακωβον αὐτόν, *ὅστις δὲν ἦτο πλέον ἐπίφοβος*, διενοεῖτο ὁ Λαμέτος, καὶ τὸν Ροβέρτον αὐτόν, ὅστις ἠδύνατο νὰ εὕρῃ ὁριστικὴν θέσιν ἐν τῇ οἰκογενειακῇ τραπέζῃ.

Καὶ δι' αὐτὸ ἡ Λουΐζα ἦτο σκυθρωπὴ καὶ ᾐσθάνετο βαρύνον ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς, τῶν διατηρούντων τὴν παλαιὰν αὐτῶν λεπτότητα, τὸ βάρος τῶν παρελθόντων ἐτῶν.

Γ'

Ἡ παιδικὴ ἡλικία ἔχει τοὺς ἔρωτάς της καὶ τὰ μίση της τὰς ἐμπαθεῖς της ἀφο-

σιώσεις εἰς πρόσωπα ἢ πράγματα. Ἀπὸ τοῦ τοίχου τῆς μικρᾶς αἰθούσης ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἔτι ἡμερῶν φωτογραφία τοῦ Ἰακώβου Κορδιέρου, δοθεῖσα εἰς τὸν μόνον του φίλον Ἰωάννην Λαμέτον. Καὶ αὐτός, μείνας πάντοτε πιστὸς εἰς τὰς ἀναμνήσεις του, δὲν ἐνόμισε σκόπιμον νὰ ἐξαφανίσῃ αὐτὴν μετὰ τὰς ἐκμυστηρεύσεις τῆς Λουΐζης.

Ἀπὸ τῆς παιδικῆς της ἡλικίας ἡ Ἐρριέττα, δὲν εἰξεύρω διατί, πιθανὸν ἐκλαμβάνουσα τὸν Ἰάκωβον ὡς συγγενῆ της, ἠγάπησε τὴν φωτογραφίαν αὐτὴν τόσον διὰ τὴν λαμπρότητα τοῦ περικαλύμματος, ὅσον καὶ διὰ τὴν εἰκόνα βεβαίως. Ὅσῳ δὲ προέβαινε κατὰ τὴν ἡλικίαν, κατὰ τοσοῦτον ἐσυνείθιζεν εἰς τὸ νὰ θεωρῇ τὸ πρόσωπον αὐτὸ ὡς τὸ ἰδανικὸν καλλονῆς συνηνωμένης μετὰ τῆς ἰσχύος· ἠγάπησεν, ἐλάτρευσεν ἀθῶως καὶ περιπαθῶς τὸ ἄγνωστον αὐτὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε εἶδε, καὶ τοῦ ὁποίου ἅπαξ τοῦ μηνὸς μόνον ἤρχετο ἐπιστολή, χωρὶς ὅμως νὰ λείψῃ ποτέ.

Ἐν τῇ ὁδῷ μακρόθεν ἀνεγνώρισε τὸν πατέρα της ἐν τῷ μέσῳ δύο κυρίων πολὺ ὑψηλῶν... Κατελήφθη ὑπὸ μεγίστης συγκινήσεως.

— Μαμά! Μαμά!

Ἐδείκνυε δὲ αὐτοὺς μὲ τὴν χεῖρα τεταμένην. Ἡ Λουΐζα ἔστρεφε τὸ πρόσωπόν της πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐφαίνετο ὁ σύζυγός της μετὰ τῶν ξένων, καὶ ἡ Ἐρριέττα παρετήρησεν ὅτι ἡ μήτηρ της ἦτο ὠχροτέρα αὐτῆς. Καὶ αἱ καρδίαι ἀμφοτέρων ἔπαλλον μέχρι διαρρήξεως τοῦ στήθους.

— Εἰσέλθετε, φίλοι μου, ἔλεγε, μὲ θερμὴν φωνὴν ὁ Ἰωάννης Λαμέτος ἐν τῇ κλίμακι.

Εἰσῆλθον. Ἀλλὰ ὅσον ἡ Ἐρριέττα ὡμοίαζε πρὸς τὴν Λουΐζαν ὅτε ἦτο νέα, καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ χαρακτηριστικά, τόσον καὶ ὁ Ροβέρτος ὡμοίαζε πρὸς τὸν πατέρα του, τὸν Ἰάκωβον ἄλλης ἐποχῆς. Τότε συνέβη τὸ ἑξῆς παράδοξον.

Ὁ Ἰάκωβος, οὐτινος ἤρχισε πλέον νὰ λευκαίνηται ἡ κόμη, ἔτρεξε πρὸ τῆς Ἐρριέττας καὶ ἐγονάτισε πρὸ αὐτῆς ὁλολύζων, ἐνῷ ἡ Λουΐζα ἧς εἶχον ἀναφανῆ ρυτίδες ἐν τῷ μετώπῳ, ἔβαινε πρὸς τὸν Ροβέρτον, μὲ τὰς χεῖρας ἀνοικτάς.

Τὰ δύο παιδία ἔμενον ἐκπεπληγμένα. Ἐπηκολούθησε σιγή, μεγάλη στενοχωρία, μετὰ τὴν σύγχυσιν ταύτην τῶν προσώπων, τῶν ἡλικιῶν, τῶν ἐρώτων. Ὁ καλὸς Λαμέτος ἐμειδίᾳ εἰσέτι. Μετέβη πρὸς τὴν θυγατέρα του, ἔλαβε τὴν χεῖρα αὐτῆς καὶ τὴν ἔθηκεν ἐν τῇ τοῦ Ροβέρτου, ψιθυρίζων διὰ τῆς γλυκείας αὐτοῦ φωνῆς:

— Ἐμπρός, παιδιά, σεῖς εἶσθε νέοι!

[Κατὰ τὸ Γαλλικόν].

Σπ. Α. Παπαφραγκος

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ "ΚΟΡΙΝΝΗΣ,,

10 — Ὁδος Προαστειου — 10

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΟΙΚΙΑΣ ΡΙΚΑΚΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΟΙΚΙΑΣ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ

Τὸ ἐν τῷ παλαιῷ ἡμῶν Γραφείῳ ὑπάρχον Βιβλιοπωλεῖον ἤδη ἐβελτιώθη, ἐπλουτίσθη καὶ ἐσυστηματοποιήθη ἐν ἰδίῳ τμήματι, παραπλεύρως τῷ νέῳ ἡμῶν Γραφείῳ καὶ Τυπογραφείῳ. Ἐν αὐτῷ εὑρίσκονται ὅλα τῶν Ἀθηνῶν τὰ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ καὶ πάντες οἱ ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ, ποικιλωτάτης ὕλης καὶ διαφόρων τιμῶν ἀπὸ **55** λεπτῶν μέχρι δρ. **5**, ἐλεύθεροι ταχυδρ. τελῶν. Τὰ ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ὅλα, μέχρις ΑΤΛΑΝΤΩΝ καὶ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΩΝ. Ἔπειτα ΤΕΡΠΝΑ ἐκ τῆς νεωτέρας μας φιλολογίας ἢ μεταπεφρασμένα ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ, ΠΟΙΗΜΑΤΑ, ΔΡΑΜΑΤΑ, ΚΩΜΩΔΙΑΙ, ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ, συλλογὴ πλουσιωτάτη, ἧς δημοσιεύονται ἑκάστοτε ἐν τῷ φύλλῳ ἡμῶν κατάλογοι καὶ τιμολόγια. Ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν πωλεῖται ἐπίσης τὸ φύλλον τῶν «Ἐκλεκτῶν», ὡς καὶ παρελθόντα φύλλα καὶ τόμοι ἄδετοι καὶ δεδεμένοι. Πρὸ πάντων οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ συνδρομηταὶ ἡμῶν καὶ ἀνταποκριταὶ δύνανται νὰ εὕρωσι πᾶσαν εὐκολίαν, διότι ἀποστέλλομεν αὐτοῖς ἀσφαλῶς καὶ ταχέως καὶ εἰς τιμὴν συμφέρουσαν πᾶν βιβλίον κατὰ παραγγελίαν, συνοδευομένην ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

Ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν ὑπάρχει καὶ πλῆρες

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

πλουσιώτατον εἰς εἴδη, εἰς ποιότητας καὶ εἰς φιλοκαλίαν, ἔνθα εὑρίσκονται εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως προσιτάς, πάντα τὰ χρειώδη Γραφείου, καὶ ἐν γένει γραφικὴ ὕλη, ἀπὸ τῆς ἀρίστης μελάνης μέχρι τῶν εἰδῶν ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ. Οἱ ἐν Ἀθήναις συνδρομηταί μας ἐγένοντο ἤδη προθύμως τακτικοὶ πελάται τοῦ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ καὶ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΥ.

Λοιπόν: Ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἂς ἐπισκεφθῶσι τὸ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Ἐν ὁδῷ Προαστείου, ἀριθ. 10.

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10.*